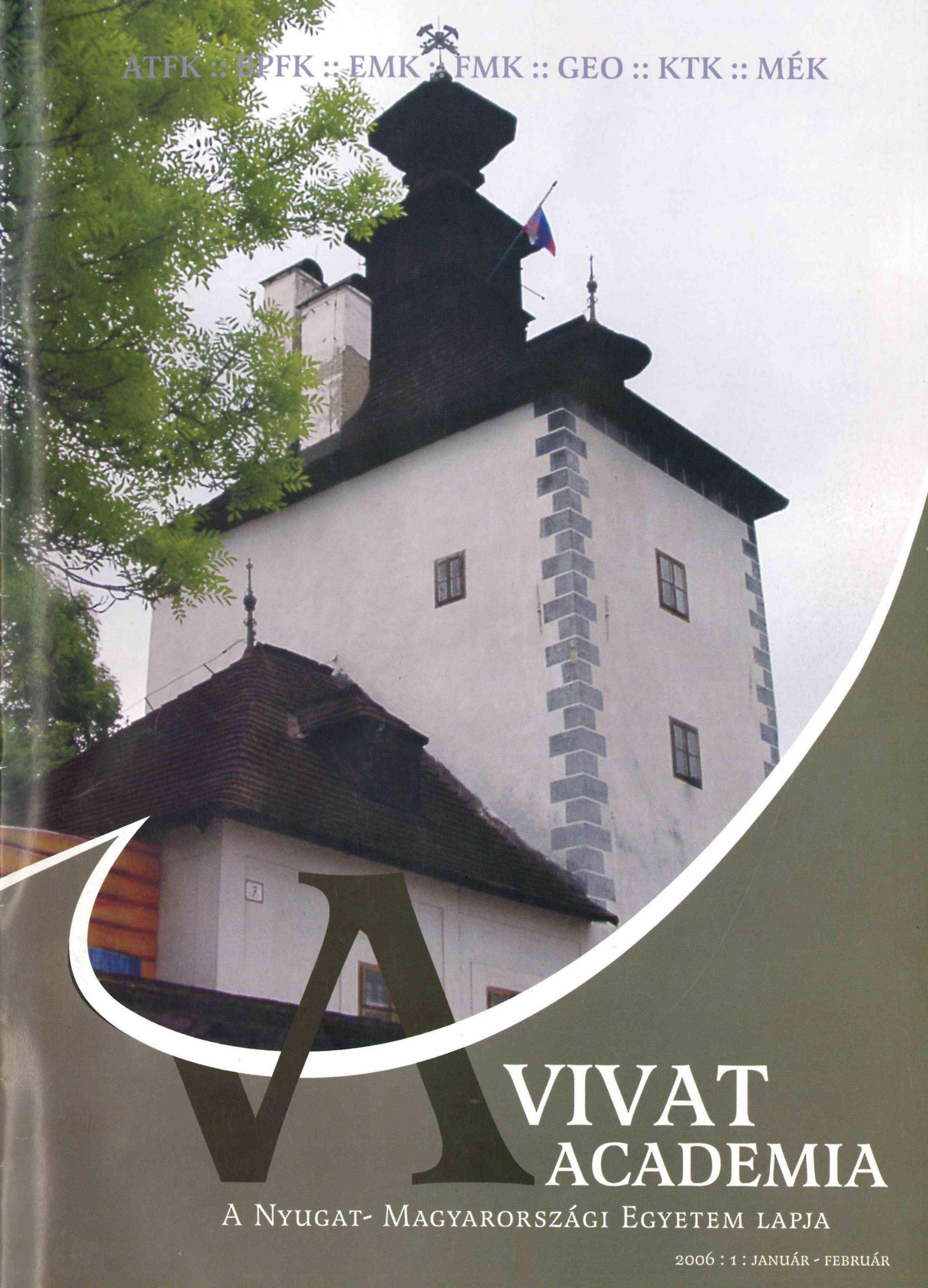

ATFK :: BPFK :: EMK :: FMK :: GEO :: KTK :: MÉK

VIVAT ACADEMIA

A Nyugat-Magyarországi Egyetem lapja

2006 : 1 : JANUÁR - FEBRUÁR

Workshopron 2006.

ruha csoport

építész csoport

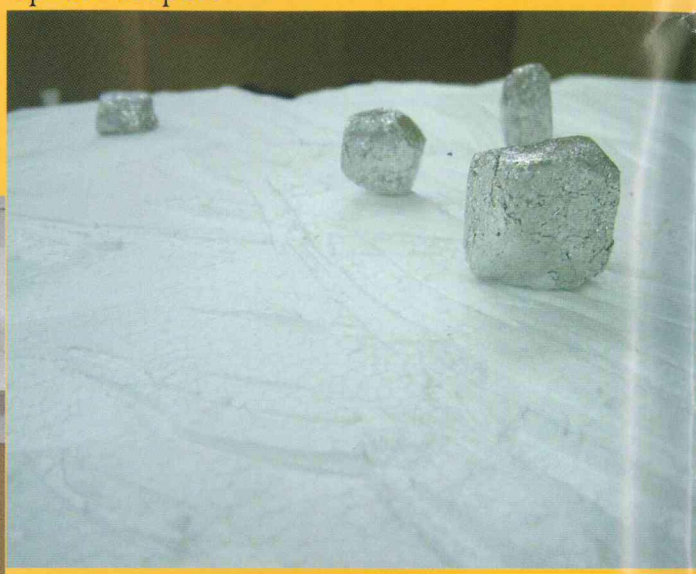

jármű csoport

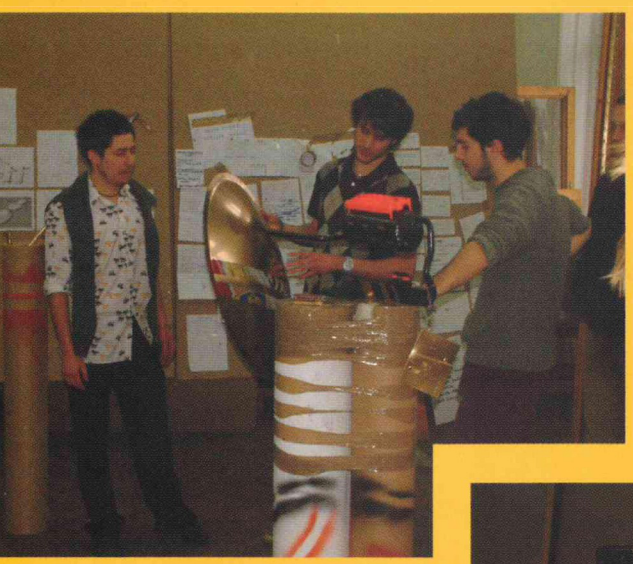

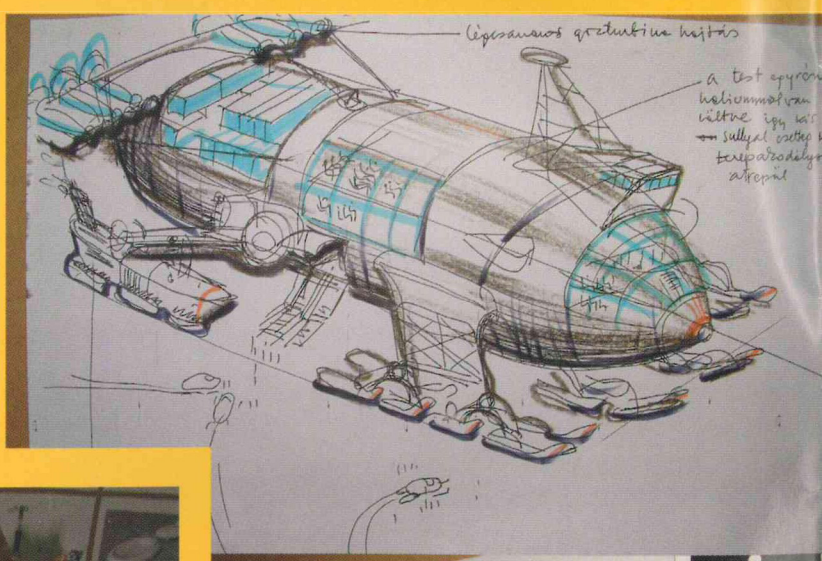

túlélőeszközök csoport

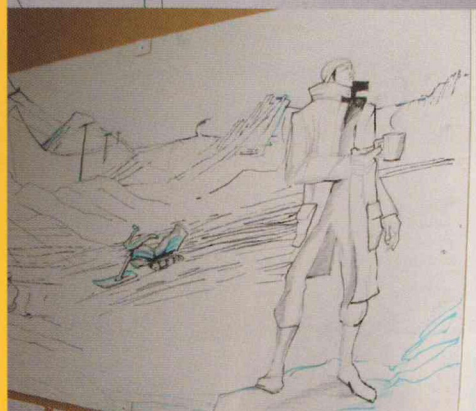

TARTALOM

2 Már hallgató korában botanikusnak készült - interjú Czimber Gyula professzorral
4 Szakmai életútjának célja: Természeti környezetünk védelme - interjú Dr. Pájer József egyetemi docenssel
5 Óvári diákok Macedóniában
6 „Pro arte" - interjú Soltra E. Tamással
7 Gólyabál a BPFK-n
GEO – balekbál 2005.
Fehérvári Teadélután
8 A TDK-s "termékfejlesztés" meghozza gyümölcseit - interjú Liska Szilárd KTK-s hallgatóval
9 Könyvajánló: Reklám helyett PR?
10 Nyílt nap a KTK-n
Emléktábla a KTK-n
Nyugat-Magyarországi Egyetem bora
Kiállítás a folyosón
Véradás - a GEO-sok „felmérték" a cél fontosságát
11 Adventi Emlék - Prof.Dr. Faragó Sándor rektor ünnepi beszéde
12 Selmeci és soproni egyetemi diákújságok
14 Az Építéstani Tanszék soproni története 1.
16 Egy bővített "Hármashangzat"-ról
17 Jégkorszak sopronban - Workshopron
18 Elhunyt Prof.Dr.h.c.Dr. Magyar János
19 Végleg elment Fittipaldi
20 Művészeti pályázatunk győzteseinek alkotásai
22 GDP- Great Domestic Professors No. 2.
23 Sziporkák agrárgazdaságtanból
24 Farsangi fánkparádé

Kedves Olvasó!

Lapunkban megjelenő cikkeket a terjedelmi korlátok miatt olykor lerövidítve közöljük, (így jelent meg például a 2005/5 számban olvasható Moór Arthur megemlékezés). A Vivat Academia internetes oldalán azonban ezeket eredeti terjedelmükben olvashatják majd.

(főszerkesztő)

A Magyar Kultúra Napja alkalmából meghirdetett pályázat vers, próza kategóriájának első és harmadik helyezettje Mészáros Ágnes, a KTK hallgatója, illetve Bulkai Gábor lett, akinek Prof.Dr.Faragó Sándor rektor adta át a helyezetteknek járó ajándékokat.

VIVAT ACADEMIA

A Nyugat-Magyarországi Egyetem lapja

Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolai Kar - Győr,
Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Kar - Sopron,
Erdőmérnöki Kar - Sopron,
Faipari Mérnöki Kar - Sopron,
Geoinformatikai Főiskolai Kar - Székesfehérvár,
Közgazdaságtudományi Kar - Sopron,
Mezőgazdaság- és Élelmiszertudományi Kar - Mosonmagyaróvár

IV. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM
2006. JANUÁR - FEBRUÁR

FŐSZERKESZTŐ: Hargitai Gábor, hargitaig@nyme.hu
OLVASÓSZERKESZTŐ: Tóth András tothandras@nyme.hu
A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG:
Dr. Albert Levente, lalbert@emk.nyme.hu (EMK)
Balázsik Valéria, bv@geo.cslm.hu (GFK)
Dr. Bácsatyai László, bacsaty@emk.nyme.hu (EMK)
Dr. Borbély József, nnika@ktk.nyme.hu (KTK)
Gecseyné dr. Papp Katalin, papp@atif.hu (ATIF)
Lengyel Zita zitalengyel@777westel.hu (EMK)
Németh Viktória vik@netposta.net (FMK)
Ramecz Ádám (KTK)
Mészáros Ágnes (KTK)
Raffai Balázs raphi@freemail.hu (FMK)
Szemerey Tamás tszemerey@fmk.nyme.hu (FMK)
Takács Judit takacs.judit@bepf.hu (BPFK)
Dr.Tenk Antal tenka@mtk.nyme.hu (MÉK)
Tóth Mariann mtoth@nyme.hu

A CÍMLAPFOTÓT AZ ERDŐMÉRNÖKI KARTÓL KAPTUK.
KÉSZÍTETTE: Prof.Dr.Mészáros Károly

A SZERKESZTŐSÉG CÍME:
9400, Sopron, Bajcsy-Zsilinszky út 4.
Tel.:99/518-683; 518-365
e-mail: vivatacademia@nyme.hu

KIADJA: Nyugat-Magyarországi Egyetem
9400, Sopron, Bajcsy-Zsilinszky út 4.
FELELŐS KIADÓ: Prof. Dr. Faragó Sándor rektor

DESIGN: Szarka Judit Gabriella és Szarka Zsófia Adrienn
A tördelés a NyME Kommunikációs Irodájában történik
LEVILÁGÍTÁS: PrePress Grafikai Stúdió, Sopron
Felelős vezető: Sziklai Zsolt ügyvezető
NYOMÁS: Lővér-Print Nyomdaipari Kft., Sopron
Felelős vezető: Priszinger Imre ügyvezető
ISSN 1589-8091
Terjeszti a Nyugat-Magyarországi Egyetem

MÁR HALLGATÓ KORÁBAN BOTANIKUSNAK KÉSZÜLT

Czimber Gyula 1936. január 2-án a Veszprém megyei Homokbödögén született. A pápai „Türr István" Gimnáziumban 1954-ben érettségizett. 1955-59 között Mosonmagyaróváron tanult a Mezőgazdasági Akadémián, és szerzett okleveles mezőgazdasági mérnöki diplomát. 1961-ben egyetemi tanársegédként került vissza Alma Materébe. Évtizedeken át a Növénytani Tanszék vezető professzora, egy ciklusban tudományos dékánhelyettes. Az MTA doktora, számos testület, illetve bizottság elnöke. Több neves kitüntetés és díj tulajdonosa.

-Milyen volt a gyermekkorod?

-Valóban kis település az én falum, de élete mozgalmas volt. Az ezer lakosnál is kevesebb faluban a katolikus iskola mellett volt még egy evangélikus és egy református iskola is. A zsidó gyerekek a katolikus iskolába jártak. A faluban most is három templom van, a zsidó templomot korábban lebontották.

Dr. Czimber Gyula

A gyerekkorom szép volt, vidám, de sok nehézséggel is terhelt. Akkor tanultam meg harangozni, ministrálni és vasárnaponként a templomban fújtatni apámnak, hogy végig orgonálhassa a litániákat. A szomszédok megtanítottak szántani, aratáskor kévét kötni, keresztet és asztagot építeni. A háború alatt apámat katonának vitték, a tanítás is akadozott, időközönként szünetelt. Mi, az iskolával egybeépült lakásban laktunk. Az iskolát elfoglalták a katonák. Voltak többszöri elszállásolással magyar katonák, majd németek és végül oroszok is. Mintha laktanyában éltünk volna: anyám és a három gyerek. Én, a legidősebb voltam a gyerek-férfi, a tüzelőt bekészítő, a mindenes. Nem kellett tanulni, volt időnk játszani, katonásdit. A németektől sok töltényt, puskaport „zsákmányoltunk", még egy igazi páncélöklöt is rejtegettünk. Haditerveink nem voltak, csak a játék. Egy magyar katonatiszt „leszerelt" bennünket. Vége lett a háborúnak. Pápai diákéveim alatt olyan pénztelenek voltunk, hogy szüleim kivettek a kollégiumból és a telet kivéve kerékpárral 13 kilométerről bejáró tanuló lettem. Csak másodikas gimnazista koromban kerültem ismét diákotthonba.

-Pápán jártál középiskolába, ahogy sok híresség mellett Petőfi Sándor is. Mit jelent neked Pápa?

-Büszke vagyok arra, hogy Pápán tanulhattam. Kiváló tanáraink voltak a bencéseknél, a Türrben, ahol az államosítás után a református főgimnázium volt tanárai is tanítottak. A város iskolái Petőfi szellemiségében neveltek, oktattak. Két évig a híres református kollégium volt a diákotthonunk, mellette az a ház, ahol Petőfi diákévei alatt lakott. Ma is tagja vagyok a Magyar Petőfi Társaságnak. A sportversenyek, vitorlázórepülés a közeli dákai reptéren, a várkerti séták számomra felejthetetlenek.

-Hogyan kerültél Mosonmagyaróvárra?

-Először nem Óvárra készültem. Pápán az egyik legjobb sportoló voltam és testnevelő tanárom azt ajánlotta, hogy a Testnevelési Főiskolára jelentkezzek, mert oda biztosan felvesznek. Nagy volt a tét a főiskolákra jelentkezőknek, különösen azoknak, akik ún. értelmiségi származásúak voltak. Kiváló felvételi vizsgám ellenére elutasítottak. Kútfúró koromban az 1954-es nagy dunai árvíz után a Magyaróvár melletti Feketeerdőn fúrtunk kutat (ma is ott van a tűzoltószertár előtt). Szabadidőmben bejártam az Akadémiára. Megtetszett. Az idekerült pápai diáktársaim is bíztattak. Jelentkeztem. Felvételi biológiából, kémiából és matematikából volt. Kiválóan felvételiztem. Biológiából Pápán egyébként is dicséretesen érettségiztem. Nagy örömömre felvettek.

-1956-ban ott voltál az óvári sortűz helyszínén és órákon át úgy tudtad, hogy testvéred – aki szintén itt tanult – az áldozatok között van. Milyen emlékeket őrzöl '56-ról ?

-Borzasztó volt. Béla öcsém, aki annak idején éppen úgy nem került be az erdőmérnökire kiváló felvételije ellenére, mint ahogy én a TF-re. Őt átirányították Magyaróvárra. Én voltam másodéves, Ő elsőéves. Az akadémiai hallgatóság a város gyári dolgozóival együtt felvonult. Mi a várost még nem teljesen ismertük, mentünk, vitt bennünket a lelkesedés. A határőr laktanyánál a békésen felvonuló tömegbe lőttek. Kis szünet után ismételten is. Sok volt a halott és a sebesült. A sebesülteket egy teherautóra raktuk. Erre azért vállalkoztam, mert közben az öcsémet kerestem. A halottak között találtam meg. Feje felismerhetetlen volt, ruházata, termete teljesen azonos. Ráborultam, sírtam, őrjöngtem. Alaposabban vizsgálódva rájöttem tévedésemre, de meghalt a szobafőnököm Wesztergom Imre és a szomszéd szobából legjobb barátunk, Szalai István. Bélát azért nem találtam, mert a tűzvonalon keresztül menekült és ő meg engem keresett a Vár épületében. Ott találkoztunk, nehéz elmondani...

-Bár két évvel később kerültem Óvárra, de így is hallgatótársak voltunk. A Czimber név fogalom volt, mivel senki nem tudta úgy a növényeket meghatározni, mint Te. Hogy volt az a növényhatározásért kapott maroknyi szilva esete?

-Valóban sok hallgatótársamnak segítettem a növényhatározásban. Szakkörös voltam a tanszéken és korábbról is volt már némi növényfaj-ismeretem. Erdőrendező koromban is sok növényfajt tanultam meg, de gimnáziumi éveim szünideje alatt sokat tanultam Majer Antal professzortól az ugodi erdészeti (ERTI) kutató állomáson, amelynek akkor vezetője volt. Később az Erdészeti Főiskola professzora lett, akivel barátságunk egyetemi oktató koromban is fennmaradt. Akiknek segítettem növényeket határozni, mindig próbálták a segítséget valamivel viszonozni. Így kaptam az egyik aranyos kislánytól egy marék igen jóízű, hamvas, kék szilvát. A legkedvesebb fizetség volt.

-Összefoglalnád négy és fél évtizedes tanári pályád főbb állomásait?

-Ezt nehéz így szétbontani. A negyvenöt év egy megsza-

kíthatatlan folyamat, de szakaszolható beosztás szerint, vagy éppen a tanszékvezetők megbízatása szerint. Mindez erőltetett lenne. Ennek talán az az oka, hogy már elsőéves tanársegéd koromban önállóan, tárgyfelelősként - igaz kezdetben csak a levelező hallgatóknál - oktattam a mezőgazdasági növénytant. Ezt tettem 65 éves koromig. Sajnos, a tanszéken növénytanos főnökeim igazán nem voltak. Gondola István másfél év után Debrecenbe ment, a kiváló Précsényi István professzor - akinek a szakmában a legtöbbet köszönhetek - meg nyolc hónap után ment Vácrátótra. Márton Géza professzor úr mindent rám bízott, Ő növényélettanos volt. Így rengeteget jártam Budapestre a Botanikai Bizottság üléseire előadásokat hallgatni, tartani, illetve konzultálni.

-Volt-e, van-e példaképed?

-Sok ember munkája, életvitele példa az életemben, de közülük a legkiemelkedőbb Édesapám. Azért is akartam mindig pedagógus lenni, mindenben Őt akartam követni., Csodálkoztam is amikor nem engedett beiratkozni a tanítóképzőbe, nem akarta, hogy a „nemzet napszámosa" legyek. Másik példaképem egyetemi professzorom, aki éppen kedvenc tantárgyamat, a botanikát tanította: Dohy János. Nagy szaktudású, kiváló pedagógiai érzékkel rendelkező ember volt. Kár, hogy életpályája 56-ban kettétört. Nem sokkal halála előtt Széchenyi-díjat kapott. Sok megemlékezést írtam róla.

-Ha Czimber professzor, akkor „Kitaibel Pál Országos Középiskolai Biológiai Verseny". Mikor kezdődött és most hol tart ez az országos hírű mozgalom?

-Több mint 30 éve soproni és mosonmagyaróvári gimnáziumi biológia tanárok határozták el, hogy Győr-Moson-Sopron megye középiskolás diákjainak biológia tudását mérjék össze nemes vetélkedő keretei között. A vetélkedő zsűrijébe olyan elnök kellett, akinek nem voltak középiskolás tanítványai. Engem választottak. Az első két verseny Sopronban volt, az összes többi Mosonmagyaróvárott, karunkon. Idén lesz a 31. verseny, de már nem megyén belüli, hanem országos, illetve a határon túli magyar diákok közreműködésével nemzetközi. A megyék felzárkózása folyamatos volt. Már 6 zsűri bírálja a versenyzőket. Én megszakítás nélkül a versenybizottság elnöke vagyok, de ellátom az egyik nyilvános szóbeli vetélkedő zsűri-elnöki feladatait is. A verseny kiírója az Oktatási Minisztérium, fő anyagi támogatója pedig a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium. Karunk szívesen ad helyet a vetélkedőnek, hisz így rengeteg diák megismerkedhet intézményünkkel. Ma már sok „Kitaibel-győztes" egyetemi oktató vagy természetvédő valamilyen intézményben. A versenyzők közül sokan végeztek karunkon is.

-Évek óta részt veszel nemzetközi flórakutatásokban, ennek révén számos országot beutaztál. Úgy tudom, hogy Lappföldön is jártál?

-A klímaváltozás várható hatását a gyomnövényzet összetételére klímagradiensek mentén végeztük Európában. A kutatócsoportban ketten vagyunk magyarok és velünk dolgozik két német kolléga is. A költségeket kezdetben a német kutatóintézetek finanszírozták, majd az én OTKA kutatási témám volt a fedezet. Utolsó felvételezési pontunk a finn Lappföldre került a híres Inari-tó mellé. "Vendégfelvételezést" végeztünk a svéd- és a norvég Lappföldön is. Csodálatos vidék. Élményeimről már tartottam előadást.

-No, és a Szigetköz?

-A magyarországi felvételezési pont a Szigetközben volt. Így ez a vidék bekerült a nemzetközi kutatóhálózatba. Különben a Szigetköz szegetális gyomvegetációját már több mint húsz éve vizsgálom. Az adatok különösen fontosa, mióta a Duna elterelése következtében helyenként csökkent a talajvízszint.

-Neved évtizedek óta „összeforrt" a Tudományos Ismeretterjesztő Társulattal. Ott mivel foglalkozol?

-Apám falusi előadás-sorozata volt számomra a TIT-iskola. Titkos vágyam volt, hogy én is jó tudományos ismeretterjesztő legyek. TIT-előadásokat is hallgattam Pápán. Óvárott kiváló előadó volt Dohy János, Hidvégi László professzor és Balázs Ferenc az akkor még önálló kutatóintézet igazgatója. Rendezvényeiken mindig ott voltam. Végzés után Vas megyében esténként a falusi kultúrházakban nagyon sok előadást tarthattam. Azóta vagyok ismeretterjesztő. Fiatal egyetemi oktató korunkban éppen Veled alapítottuk meg a Hallgatói TIT Csoportot, olyan hallgatóinkból, akik előtte fakultatíve részt vettek a TIT előadóképző tanfolyamainkon. Elsők voltunk a hazai egyetemek között, de később többen csatlakoztak ehhez a „mozgalomhoz", így például az Erdészeti Egyetem és a Pécsi Orvostudományi Egyetem is. Munkánk alapján két alkalommal elnyertük a TIT Aranykoszorús Jelvényt.

Számos TIT-tisztségem volt Óvárott, a megyei TIT-szervezetnél. Tagja lettem a TIT Országos Biológiai Választmányának. Alapító tagja vagyok a Magyar Természettudományi Társulatnak és itt a Biológiai Szakosztály alelnöke, illetve elnöke voltam több mint tíz évig.

-Beszélj egy keveset a családodról!

-Feleségem évfolyamtársam volt Óváron. Egy lányunk és egy fiunk van. No, meg két unokánk. Munkám zavartalan végzéséhez családom mindig támogatóm volt. Különösen sokat köszönhetek Feleségemnek negyvenhárom évi szerető gondoskodásáért.

-A NAPÚT c. folyóirat legutóbbi évkönyvében a „kilencvenhat jeles hetvenes" között egyetemünk három professzora (Czimber Gyula, Kuroli Géza, Rétvári László) szerepel. Hogyan kerültél ebbe a „krédóba"?

-Az előzményeket nem ismerem, csak azt tudom, hogy a folyóirat szerkesztője keresett meg telefonon arra kérve, hogy 70 mondatban foglaljam össze életem történetét. Decemberben azután összehívtak bennünket Budapestre és egy szép ünnepség keretében köszöntötték úgymond a jeles hetveneseket. Igazán kedves gesztus volt részükről.

-Most, hogy január 2-án 70 éves lettél, kérlek, hogy beszélj jövőbeni terveidről!

-Igen rövid időn belül eleget kell tennem korábbi vállalásomnak: be kell fejeznem a lóbab monográfia szerkesztését. Ezután jöhetnek az elfekvő adathalmazból összeállítandó dolgozatok. Fel kell dolgoznom az európai felvételezési adatok egy részét. Vállaltam jegyzetírást, könyvrészletet. Szeretnék eleget tenni nyugdíjasként is a kari oktatási felkéréseknek. Régi vágyam, hogy elindítsam a „Magyarország Gyomflórája" sorozatot egy hamarosan elkészülő monográfiával. Vajon lesz erre még időm? De hát hogyan is ne? Még „csak" hetven vagyok.

-Professzor Úr! Engedd meg, hogy a magam és a Szerkesztő Bizottság nevében szeretettel köszöntselek 70. születésnapodon! Gratulálunk eddigi sikereidhez és kívánjuk, hogy a Tőled megszokott ifjúi hév még legalább 70 évig kitartson. További terveid megvalósításához sok sikert és jó egészséget kívánunk!

Tenk Antal

SZAKMAI ÉLETÚTJÁNAK CÉLJA: TERMÉSZETI KÖRNYEZETÜNK VÉDELME

A Magyar Mérnöki Kamara Környezetvédelmi Tagozat Elnöksége 2005. december 15-én a környezetvédelmi műszaki felsőoktatásban végzett kiemelkedő munkásságának elismerése és köszönete jeléül Dr. Pájer József egyetemi docensnek a gyakorló mérnökök elismerésének, tiszteletének kifejezésére alapított „Környezetvédelmi Műszaki Felsőoktatásért" kitüntetést adományozta. A kitüntetést Dr. Persányi Miklós miniszter és Gilyén Elemér a MMK Környezetvédelmi Tagozata elnöke adta át.

-Tanulságos lenne megtudnunk, hogyan vélekedsz Te magad, milyen szakmai teljesítmény elismeréseként díjaztak.

-Úgy gondolom -és kitüntetésem indoklása ebben megerősített-, hogy a gyakorló mérnökök országos szervezete elsősorban azokat az eredményeket értékelte, amelyek a szakterület egészének fejlesztését, a hazai környezet- és természetvédelmi oktatás korszerűsítését is segítették. Az indoklásban a természetvédelem témakörének graduális tantárggyá fejlesztését, valamint a környezetmérnök képzés megalapozását emelték ki.

Dr. Pájer József

-Milyen szereped volt a természetvédelem tantárggyá fejlesztésében és a környezetmérnök képzés megalapozásában?

-Magyarországon közel 100 éven át, egészen az 1970-es évekig a természetvédelem irányítása, igazgatása és gyakorlati feladatainak kivitelezése jórészt az erdészeti szakhatóság dolga volt. Nem véletlen tehát, hogy a hazai egyetemeken a 70'-es években elinduló környezetvédelmi szakmérnök-képzésekben a természetvédelem témakörét mindenütt erdőmérnökök oktatták, s e szakterületen ma is „figyel ránk" a többi egyetem. 1989-ben, egyetemi adjunktusi pályázatomban kezdeményeztem, hogy a graduális erdőmérnökképzés tantervében önálló tantárgyként is kapjon helyet a természetvédelem témaköre. A tárgy oktatását 1991-ben kezdtem meg, 1992-ben pedig megírtam hozzá a tárgy első egyetemi jegyzetét. Ez a jegyzet, illetve az ebben a témakörben azóta megírt újabbak jó néhány más szakon (még jogi és műszaki szakokon is) kötelező szakirodalommá váltak.

Dr. Kosztka Miklós, a kar akkori dékánja kért fel arra 1990-ben, hogy vizsgáljam meg egy környezetvédelmi képesítést adó szak bevezetésének lehetőségét az Erdőmérnöki Karon. 1991 márciusára kidolgoztam egy új szemléletű és tartalmú graduális képzést, az Általános Környezetmérnöki Szak szakmai koncepcióját és tantervi struktúráját (a szak névadója egyébként Dr. Király László professzor volt, aki az „erdő"-mérnök megnevezést javasolta mintának). E szakanyag, illetve a kar általam vezetett bizottságában kimunkált szakalapítási dokumentáció aztán több felsőoktatási intézményben is mintaként szolgált hasonló szakok alapításához. Sajnos, az új szak tényleges indításával aztán mi magunk egy-két évet lemaradtunk a műszaki felsőoktatás intézményeihez képest, mert az agrár-szektor vezetése inkább a posztgraduális környezetvédelmi, tájrendezési képzésekben látta a jövő útját...

Az Erdőmérnöki Kar 1991-ben a szakmai vezetésemmel kidolgozott pályázattal nyerte el annak a PHARE oktatásfejlesztési-kutatási projektnek a kivitelezési jogát, amely a magyarországi környezeti oktatás és nevelés egészének fejlesztését célozta. Ez a projekt -amelynek kidolgozását 1992-94-ben Rakonczay Zoltán irányította- országos ismertséget és évekig vezető szerepet biztosított a karnak a környezetvédelmi oktatás fejlesztése terén. A kivitelezésben kutatóként és a projekt koordinátoraként vettem részt.

Megemlíteném még, hogy néhány éve lehetőségem adódott a felsőoktatás „bemeneti oldalának" fejlesztésére is azzal, hogy megbízást kaptam a környezet- és természetvédelmi technikusképesítés központi programjainak lektorálására, illetve egyes szaktárgyak tananyagának kidolgozására. A legutóbbi években -más egyetemekkel együttműködve- a posztgraduális környezetvédelmi képzés megújításának munkáiban vettem részt.

-Ez a tevékenység előzetes szakmai tevékenységet, tapasztalatszerzést, sőt komoly szemléletváltást feltételez. 1978-ban szereztél erdőmérnöki oklevelet. A következő évtizedben milyen kapcsolatod volt a természet- és környezetvédelemmel?

Korábbi diplomatervi konzulensem, Dr. Dobos Tibor 1982-ben hívott vissza az egyetemre, az általa akkor létrehozott, az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal (OKTH) finanszírozásában működő kutatócsoportba. A kutatás a tájrendezés, a természetvédelem, a környezetállapot-értékelés módszertani fejlesztését célozta, s a kutatócsoportban nagyon sokféle végzettségű szakember dolgozott együtt: agrármérnök, tájrendező, közgazdász, biokémikus, biológus, erdőmérnök, környezetvédelmi szakmérnök, meteorológus - hogy csak néhány példát említsek. Úgy a napi munkában, mint kutatási jelentéseink zsűriztetése (az OKTH különböző osztályainak véleményezése) során tapasztalhattam, hogy a különböző végzettségű szakemberek egymástól mennyire eltérően vélekednek ugyanazokról a környezeti jelenségekről, értékekről, fejlesztésekről annak ellenére, hogy mindannyian környezetvédelmi, természetvédelmi elhivatottságú szakemberek. Persze ezt az időszakot akkor még a környezetvédelem és természetvédelem elkülönítése jellemezte, a természetvédelem a ritka előfordulású fajok, a különleges értékek védetté nyilvánítását tartotta céljának, a környezetvédelem elsősorban a hulladékproblémára, a környezet elszennyeződését okozó kibocsá-

tásokra fordított figyelmet, a tájrendezés meg a tájpotenciál minél teljesebb kihasználására koncentrált.

Kutatómunkám során megismerhettem a fejlett országokban a 80'-as évek végén kialakuló új stratégiákat, amelyek a „rezervátum"elvű természetvédelem, a „csővégi" környezetvédelem, a „természet igába hajtása" helyett a természeti rendszerek működőképességének megőrzésére, a környezeti problémák kialakulásának megelőzésére, a fenntartható fejlődés alapjainak biztosítására helyezte át a hangsúlyt.

A magyarországi gyakorlat és a fejlődési tendenciák közti ellentmondás volt az, ami „felbosszantott", szebben fogalmazva: felkeltette tudományos érdeklődésemet.

Feltételezem, hogy a probléma felismerésében erdőmérnöki ismereteid bővítése, kiegészítése is szerepet kapott.

Természetesen. 1986-ban Tájrendező és Környezetvédelmi Szakmérnöki diplomát szereztem, aztán a Budapesti Műszaki Egyetem, az Aberdeeni Környezettervezési Központ (CEMP) és a a hatásvizsgálatok fejlesztésével foglakozó brit Halcrow and Partners Ltd. posztgraduális hatásvizsgálati képzéseit is elvégeztem. Ismereteim és kutatási eredményeim szintézisét „A természetvédelmi szempontú hatásvizsgálat módszertana" címmel kandidátusi disszertációban mutattam be (1994).

Tapasztalataim alapján vált nyilvánvalóvá számomra, hogy a környezet- és természetvédelem sikeressége valójában attól függ, hogy mennyire tudjuk az emberek különböző érdekeit összeegyeztetni természeti környezetünk terhelhetőségével, no és persze tudunk-e reálisan elérhető környezetkímélő megoldásokat, alternatív technológiákat felkínálni számukra. Ezek azonban olyan követelmények, amelyek teljesítéséhez már nem elegendő a hagyományos megközelítés és módszerkészlet, új eljárások, eszközök kifejlesztésére és az azok alkalmazására képes szakemberek kiképzésére van szükség.

-Említenél néhányat az új eljárások közül?

-A környezeti hatásvizsgálat, az életciklus-elemzés, az ökológia mérleg, a környezetvédelmi teljesítményértékelés, a környezetvédelmi tanúsítás például tipikusan olyan eljárás, amely kivitelezésére egyetlen tradicionális szakmai képzés, de még a környezetvédelmi szakmérnökképzés sem képes felkészíteni hallgatóit. A környezetmérnök képzés hivatott ezeket a kompetenciákat biztosítani éppúgy, mint a környezetközpontú vállalatirányítási rendszerek kiépítésére és üzemeltetésére, a környezeti ügyekben való társadalmi részvétel biztosítására, a környezeti konfliktusok kezelésére való alkalmasság kifejlesztését.

-Kitüntetésed szakmai pályafutásod fontos állomása, ezen a pályán azonban még sok kihívás vár. Milyen terveket dédelgetsz?

-A Erdőmérnöki Kar vezetése által koordinált pályázatunk eredményeként 2005 januárjában kezdte meg működését az NYME Környezeti erőforrás-gazdálkodási és -védelmi Kooperációs Kutató Központja. Pályázatunk olyan kutatási és oktatási célokat tűzött maga elé, amelyek a módszertani, technológiai fejlesztéseken túl a környezettudományi, a környezetmérnöki valamint a posztgraduális környezetvédelmi szakokon folyó képzéseink megerősítését is támogatják. A kutatóközpont szervezetén belül a „Környezeti hatásvizsgálatok fejlesztése" kutatási főirány vezetésére kaptam megbízást. A következő években elsősorban ennek a feladatnak a szakszerű vezetését, a pályázatban vállalt eredmények kidolgozásának biztosítását tekintem elsődleges feladatomnak.

Kitüntetésedhez minden munkatárs és hallgató nevében gratulálok. Köszönöm a beszélgetést.

Albert Levente

ÓVÁRI DIÁKOK MACEDÓNIÁBAN

A Macedóniai Agrárhallgatók Nemzetközi Egyesülete (International Association of Students in Agricultural and Related Sciences) szervezésében 2005. december 27. és 2006. január 2. között rendezték meg az "Implementation of HACCP system at food industries" elnevezésű konferenciát, 16 európai ország közel 90 agrárhallgatójának részvételével. A rendezvénynek a festői környezetben fekvő Ohridi-tó adott otthont. Magyarországot a Nyugat-Magyarországi Egyetem Mezőgazdaság- és Élelmiszertudományi Karának agrárhallgatói képviselték.

A különböző országokból érkezett diákok a konferencia alatt értékes szakmai fórumokat hallgathattak meg, amelyek közül kiemelkedett Prof. Dr. Vladimir Kakurinovnak a szkopjei agráregyetem tanárának "EUREPGAP and HACCP in Food Industry" című előadása. A prezentációban szó volt az EUREPGAP és a HACCP rendszerek kialakulásáról, élelmiszer-minőségmegőrzésben betöltött fontos szerepükről. Végül szakmai vitára került sor, ahol többek között elhangzott, hogy Macedónia még csak most kezd felzárkózni a nyugat-európai országok sorába az élelmiszer-minőségbiztosítást illetően, ugyanis jelenleg egy 2002-ben elfogadott törvény rendelkezik a macedón élelmiszeripari termékek minőségéről. Napjainkban már vannak törekvések további törvények kidolgozására, valamint az Európai Unió élelmiszerminőségre vonatkozó rendeleteinek macedóniai átvételére.

A konferencián szervezett szakmai kirándulásokon a leendő agrárszakemberek megismerkedhettek egy ISO-standardokkal rendelkező takarmánykeverő üzemmel, valamint a macedón Gorska ásványvíz vállalattal, mely a termékeinek előállítása és csomagolása során ISO-standardokat is figyelembe vesz, illetve jelenleg készül a HACCP rendszer bevezetésére.

A Macedóniában eltöltött hét minden résztvevő jövőjére nézve rendkívül hasznos és tanulságos volt, ugyanis a hallgatók szakmai tapasztalatokon kívül nemzetközi kapcsolatokra is szert tehettek.

Karácsony Péter

PhD-hallgató

„PRO ARTE"

Soltra E. Tamás éremművész, az AMI tanára, tavaly már második alkalommal nyerte el a szakmájában hazánk legjobbjainak járó Ferenczy Béni-díjat. Ebből az alkalomból beszélgettem a művésszel.

-Hogyan terelődött a figyelme az érmek, az éremkészítés felé?

-Az éremből indult el az egész és a gyerekorri élményekből. A római kori Pécsett nőttem fel, ahol római pénzérméket gyakran lehetett találni. Mindig szerettem, ha a zsebemben van, szerettem nézegetni őket.

-Egyik legutóbbi éremsorozatát Ferenczy Béni-díjjal jutalmazták. Hogyan lehet ezt a díjat elnyerni?

-1977-ben az első Országos Soproni Érembiennálén úgy döntött a megye, hogy a legkiválóbb éremművész, Ferenczy Béni nevével díjat alapítanak. Az érmet Ferenczy 1943-ban mintázta, „Pro arte" - a művészetért felirattal, amelyen koszorút tartó női figura látható. 1977-ben még élt a felesége, és tőle vették meg a sokszorosítás jogát, tehát ez egy eredeti Ferenczy Béni éremnek számít. Minden második évben kiosztják, kisebb pénzösszeg is jár vele, de a lényeg, az érem. Érmésznek - érem. Én ezt már másodszor nyertem el. Első alkalommal 10 éve, akkor Az élet átriumai című sorozattal, most pedig az Ostyák 1-7 sorozattal. A biennálékra a pályázati feltételeknek megfelelően pályázni kell.

-Hogyan érintette, hogy ezt a magas elismerést már másodszor kapta meg?

-Nagyon nagy öröm. Nyilvánvaló, mert tisztán szakmai díjról van szó, ugyanakkor felelősség és teher is, ha valaki egy ilyen díjat másodszor is megkap. Mert az ember akkor mutatkozik meg igazán, amikor terhelést kap, amikor nem tud elfutni, amikor ott van a helyzet. Egy ilyen díj, mindenképpen hat az alkotójára. Azt hiszem, hogy picit visszafogottabbá kell válni, ugyanakkor még komolyabban kell a szakmát művelni, mert a felelősség duplájára nőtt.

-Nagyon érdekes a témaválasztás: II. János Pál pápa különböző élethelyzetekben. Honnan jött az ötlet? Találkozott személyesen a pápával, és ez adott inspirációt?

-Nem, itt az alapgondolat a következő volt. Régóta figyeltem - azon személyek közül, akik a világ irányát meghatározták - II. János Pál tevékenységét. Egész munkásságát láthattuk, hiszen a média mindenről tájékoztatott. Ebből adódott, hogy nagyon sok helyzetben láthattam a pápát, szinte úgy tűnt, mintha személyesen ismertem volna.

A másik érdekessége az a sorozatnak, hogy hogyan lehetne szokatlan formában portréba önteni a pápát, és megtalálni azt a formát, ami nagyon közeli és meghökkentő. Ez nagyon sokáig nem sikerült. Egyszer csak teljesen váratlanul gondoltam arra, hogy maga az ostya, az ostyakör területében jelenik meg a pápa.

-Hogyan élte meg, hogy egy ilyen, az egész világon ismert személyről készített éremsorozatot?

-A választásnak alapvetően mégiscsak az volt a motívuma, hogy a média segítségével nyomon lehetett követni az életútját és állomásait. Miután a helyzete és egészségi állapota kritikussá fordult, ahogy ezen úrrá tudott lenni, ahogyan ezt közvetíteni tudta az emberek számára, az mindenképpen példa értékű volt.

A másik, amit a békéért tett, a politikája, az a fajta habitusa, magatartása, hogy rengeteget utazott, kinyitotta a zárt Rómát, és a diplomáciai erőfeszítése fizikálisan, szellemiségében,

Egy ilyen díj nagy öröm, ugyanakkor felelősség is.

ez számomra lenyűgöző. Ilyet én még életemben nem láttam. Ebből adódott ez a fajta kontaktus, és a drámai helyzet, ami nyugtalanított, hogyan lehet megragadni egy ilyen személyiséget? Milyen alapon? Egyáltalán honnan veszi valaki a bátorságot, hogy az emberi oldalát mutassa fel? Ne a külsőségeket, mert azt a média megtette. Én pont azt az irányt kerestem, ami a médiában sosem volt benne, de aki látta az körülbelül érezte. Innen indítottam el az egész folyamatot, hogyan lehet ezt a fajta érzést tömöríteni?

-A British Múzeum szeretné megvásárolni a sorozat két darabját. Hogyan szerzett tudomást a múzeum a sorozatról?

-A Medál című folyóirat írt a Soproni Érembiennáléről. Az éremsorból egy érmet illusztrációként kiemeltek, és amikor a British Múzeum kurátora meglátta ezt, akkor fogalmazódott meg benne, hogy a múzeum éremtárába mindenképpen szeretné megvásárolni. Levelet írt, mire elküldtem neki az egész sorról készült fotóanyagot. Azonnal válaszolt rá, hogy egy másik darabját is szeretné megvásárolni, mert számára a kettő együtt fejezi ki legjobban azt a helyzetet, ami az ő gyűjteményükbe illik. Azt írta, hogy a második verzió nagyon meglepte, hiszen II. János Pált imádkozó pózban ábrázolja. Ez őt arra emlékezteti - a médiának köszönhetően -, amikor II. János Pál az utazásai során megjelent valahol, akkor kiszállt a repülőből és megcsókolta a földet. Tehát ezt a helyzetet érzékelte, a két érmet így együtt párban nézve. Így alakult a választás. Egy ilyen hatalmas múzeumnak megvan a koncepciója, hogy milyen alapvető dolgokat gyűjt. Ott egy darabbal is részt venni, óriási jelentőségű, hiszen gyakorlatilag az ember bekerül a legjobbak közé egyszer s mindenkorra. Maga az, hogy a rendszerbe bekerül a dolog, ez számomra érdekes és szokatlan, mert előttem van, ahogy elindítottam. Vajon hozzá lehet-e szólni a világhoz? Igen!

Raffai Balázs

GÓLYABÁL A BPFK-N

Mint minden évben, idén is megrendezték a kar I. évfolyamos hallgatóinak bálját. 2005. december 1-jén közel 300 jókedvű főiskolás és egyetemista hallgató táncolt önfeledten a Party zenekar melódiáira.

Dr. habil Szála Erzsébet kari főigazgató köszöntése után az első évesek bécsi keringője nyitotta meg a bált. Az Egyetemi Ifjúsági Házban megrendezett programon gyertyafény mellett, egy-egy pohár bor elfogyasztása közben ismerkedhettek egymással a bálozók. A szervezők nagy örömére a vártnál jóval több meghívott vendég érkezett, így a zsúfolásig megtelt táncteren kiváló hangulatban zajlottak az események. Az estet számos érdekes program színesítette, mint például néptánc bemutató, tombola húzás, majd bálkirály és bálkirálylány választás.

Fehér Lóránt
NYME - BPFK Hallgatói Önkormányzatának elnöke

GEO – BALEKBÁL 2005.

Intézményünkben a 2005-ös tanévben első alkalommal rendeztek balekbált azzal a céllal, hogy a balekok megismerhessék egymást és a felsőbb éveseket. A rendezvény sikerét szolgálta a zenekar színvonalas műsora, valamint a néhány hallgatóból álló alkalmi tánckar összeszedett, jól felépített koreográfiája. A keringő bemutatása után kezdődhetett a bálozás, mely eltartott hajnalig. A bál sikerét elismerte mindenki, mind a szervezők, mind pedig a bálozók részéről.

Az est fénypontja a tombolasorsolás volt, melyre sokan összegyűltek a táncterembe, majd a fődíj kisorsolása után mindenki kedvére folytathatta a mulatozást.

A bált hagyományteremtő céllal szervezték, s látogatottsága remélhetőleg az elkövetkezendő években csak növekedni fog.

Vilics Szilvia
HÖK-elnök

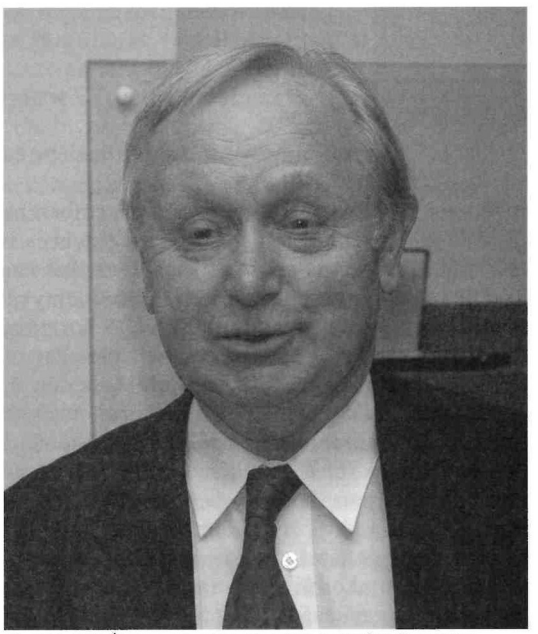

Dr. Detrekői Ákos egyetemi tanár a XXI. századi információs társadalomról beszélt

FEHÉRVÁRI TEADÉLUTÁN

Régi hagyományt élesztettek újra a GEO-n, mikor decemberben teadélutánra hívták a kollégákat. Néhány évvel ezelőtt jó pár alkalommal rendeztek ilyen jellegű összejövetelt, melyen egy-egy érdekes témáról hallhattunk előadást, majd azt követően kötetlen beszélgetésen kérdezhetett, vagy tehette hozzá saját gondolatait bárki.

Első alkalommal Prof.Dr. Faragó Sándor rektor úrtól hallhattunk előadást „ Miért vadászunk a XXI. században?" címmel. Bár a közönség soraiban csak alig akadt egy-két ember, akinek közvetlen kapcsolata van a vadászattal, mégis mindenki érdeklődéssel hallgatta a címre választ kereső gondolatokat. A teázós beszélgetésnek csupán az vetett véget, hogy aznap este egy másik rendezvényre - nevezetesen az adventi hangversenyre - igyekezett mindenki.

A decemberi teadélutánt januárban követte egy másik. Ezúttal Dr. Detrekői Ákos intézményünk egyetemi tanára, akadémikus témája csalta a helyszínre a kollégákat.

Talán nem véletlen a címválasztás sem : „ Lesz-e információs társadalom a XXI. században?". Mintha mindenki érdeklődése a jövőt kutatná függetlenül attól, hogy természeti környezetről, avagy technikai fejlődésről van szó.

Már szervezik a következő teázást, melynek témája illeszkedik az előzőekhez és előadójától is hasonló élményt várhatunk, mint amilyenben az előző alkalmakkor volt részünk.

Balázsik Valéria

A TDK-S "TERMÉKFEJLESZTÉS" MEGHOZZA GYÜMÖLCSEIT

"A TDK-tevékenységekben a 'termékfejlesztést' annak a tudásnak és képességnek a megszerzése jelenti, amit csak az iskolapadban ülve nem lehet megszerezni" - véli Liska Szilárd, a KTK ötödéves közgazdász hallgatója, aki régóta diákkörös, legutóbb a tavalyi OTDK-n szerepelt sikeresen.

-Hogyan került a tudományos kutatás közelébe és hogyan talált rá témájára?

-Azt, hogy "kutatni" szeretnék, 2003 decemberében, harmadévesként döntöttem el. Igaz, akkor még nem is tudtam, mi is az a "kutatás". Nagy Pongrác egy a '90-es évek elején íródott "Készül a magyar gazdasági csoda?" című könyvét olvasgattam, amelyben a tanár úr a rendszerváltó kormányoknak kívánt a tulajdonszerkezet átalakításához "ötleteket adni", s a könyvben olvasottak keltették fel az állami tulajdon iránti érdeklődésemet. Ekkor döntöttem el, utánajárok a bővebb szakirodalomnak. Ám tudtam magamról, ha nem kötött keretek között teszem ezt, akkor a "mindennapok egyéb teendőiben" elveszne a lelkesedésem. Talán a véletlen műve, de pár nappal később megláttam a kar helyi Tudományos Diákköri Konferenciájára invitáló plakátot, s akkor már tudtam, ennek keretein belül fogok "kutakodni". A téma a magyarországi privatizáció. Kezdetben a gazdasági oldalát vizsgáltam, majd később a munkapiaci és társadalmi hatásait.

-Kik segítették a felkészülésben?

-Tanáraim, későbbi konzulenseim: Gidai Erzsébet, a kar alapító dékánja, valamint Lentner Csaba, a Pénzügytan Tanszék vezetője hosszú évek óta foglalkoznak a magyar gazdasággal és a privatizáció időszakával, így kézenfekvő volt őket felkérni mentornak. Kezdettől fogva támogattak (mint sok kutatni vágyó diáktársamat), és mind a hazai, mind a külföldi szakirodalom megismertetésében, mind saját elmélkedéseimben nagy segítségemre voltak. Két dolgozatot írtam, ugyanis az első TDK után nem tudtam "elfeledni a témát", így tovább foglalkoztam vele, s a következőre már a folytatást is elkészítettem. Nagy köszönettel tartozom még Fonda Ferenc tanár úrnak is, aki a legelső prezentációm után, dicséretét kifejezve nekem ajándékozta a könyvtárának egy részét, mintegy 40, nagyrészt közgazdasági témájú könyvét, amelyeknek a napokban is rendszeresen nagy hasznát veszem. Azok a barátaim is sokat segítettek, akik - sokszor egy kávé mellett - kritikus füllel hallgatták végig gondolataimat, fejtegetéseimet.

-Önnek mit jelentett a diákköri munka a tudományos karrier szempontjából?

-Azzal, hogy valaki tudományos munkát végez, beírhatja az önéletrajzába, hogy "dolgozatommal részt vettem ilyen-olyan TDK-n, esetleg az országos TDK-n, vagy akár határon túl, és ott helyezést is elértem". Ez a pár sor sok előnyt jelenthet egy állásinterjún, de úgy vélem, hogy a tudás, amit az elmúlt két évben több száz (ezer?) oldalnyi olvasással meg lehet szerezni, sokkal többet jelent. S ha az ember nem "csak" olvas, hanem mindeközben gondolkodik is, felhasználja a tudását, sokkal többet tud, mint aki csak az előadásokat magolja.

-Ezek szerint Ön a határainkon túl is résztvett diákköri konferencián?

-Igen, ugyanis 2004 szeptemberében karunk és az Újvidéki Egyetem szabadkai Közgazdasági Kara között együttműködés kezdődött. Ennek eredményeként 2004 novemberében Magyar

Liska Szilárd Zentán

Attilával akkori III. éves hallgatóval Zentán a 3., illetve egy évvel később Horváth Tibor másodéves hallgatóval, Bartakovics Gábor évfolyamtársammal, Tóth Gergely és Kincses Zsolt PhD-hallgatókkal Szabadkán a 4. Vajdasági Magyar Tudományos Konferencián vehettünk részt. A Vajdasági Magyar Felsőoktatási Kollégium támogatásában meg is jelent egy tanulmányom „Privatizáció, avagy a lehetőségek eladása" címmel. Természetesen a karon 2005 áprilisában megrendezett XXVII. OTDK-n is fogadtunk néhány hallgatót és mentort a Vajdaságból. Ennek a kezdeményezésnek a kiteljesítéséért 2005. év elejétől az NYME-KTK Pénzügytan-Számvitel Intézete és a szabadkai Közgazdasági Kar Pénzügyi Tanszéke folyamatosan közös kutatási programokat dolgoz ki és valósít meg. Az intézet célja, hogy ezen kutatási együttműködést kari szintre emelve szorosabbra fűzze a tudományos, valamint a személyes kapcsolatokat a soproni közgazdászok és a Vajdaságban élő magyar kutatók között. Sőt, az együttműködés eredményeiről is be tudok számolni: 2005-ben Lentner Csaba egy tanulmánya publikálták „A magyar egyetemi tudásközpontok pénzügyi stratégiái" címmel a szerbiai Stratégiai Menedzsment tudományos folyóiratban. Természetesen a közös munka pozitívumait azok hallgatók fogják élvezni, akik a jövőben is hasonló rendezvényeken vehetnek részt.

-Miért tartotta fontosnak, hogy elinduljon a diákköri versenyeken?

-Először azért jelentkeztem a helyi TDK-ra, hogy valami "kényszerítsen a kutatásra", és "ne feledkezzem el" foglalkozni a kiválasztott témával. Azt, hogy az eredményt be is kell mutatni, a szükséges velejárójának tartottam. Már csak azért is, mert egy szekcióban általában 15-20, olykor még több diák is szerepel, s az ő disszertációikból is igen sokat lehet tanulni. Nem egy olyan gazdasági, illetve üzleti elgondolásról tudok, aminek az ötlete egy TDK-előadás utáni vitán fogant meg. Engedje meg,

hogy elmeséljek egy kis történetet! Biztosan minden diák tudja, hogy a TDK-n az előadás után vitára van lehetőség, s erre meghatározott idő áll rendelkezésre. Zentán, a fent említett 3. Vajdasági Magyar TDK-n például 5 percet adnak erre. Ebbe az időbe általában 3-5 kérdés fér bele. Amikor Zentán prezentáltam a disszertációmat, mintegy 20-25 percen keresztül tettek fel nekem kérdéseket (ez egyébként kevésbé kötött konferenciákon nem egyedi), s olyan vita kerekedett, amelyhez szinte az egész szekcióülés csatlakozott. Nagyon sokat tanultam ott.

- Mit gondol, igaz-e a diákköri munkával kapcsolatban az a köznapi mondás, hogy "Aki kimarad, lemarad"?

- Nem törvényszerű, de akik valamilyen témában kutatómunkát végeznek, általában nagyobb eséllyel pályázhatnak belföldi, vagy külföldi tudományos (akár PhD) ösztöndíjakra, vagy diploma után jobb állásokra. S ez nem a három betű varázsa, hanem a mindeközben megszerzett tudást és képességeket bizonyítja. Elmondhatom magamról, hogy júniusban részt vettem egy soproni, magyar-osztrák állami tulajdonban levő nagyvállalat, a GySEV Rt. többszintű kiválasztásában, ahol a szakmai interjúkon többször támaszkodhattam arra a tudásra és képességre, amelyet "a tudományos múltam" kapcsán szereztem meg. Szinte biztos vagyok benne, ha nem "tédékáztam" volna, most nem lennék annak a 300 pályázóból kiválasztott 20 fős csapatnak a tagja, amely a cég pályakarrier-programjában vesz részt.

-Hogyan ajánlaná ifjú kollégáinak a diákköri mozgalmat?

-Megpróbálok a szakmámból kiragadni egy példát. Elvben elképzelhető, hogy egy vállalat termékfejlesztés és reklám nélkül is meg tud élni. De a valóságban egy olyan erős versenypiacon, mint az Európai Unió, vagy akár a világgazdaság, ez lehetetlen. A termékfejlesztés arra való ugyanis, hogy a vállalat a termékébe olyan dolgot építsen bele, amellyel a vásárlójának a versenytárs termékénél többet, valami pluszt ad. A reklám pedig arra, hogy a terméket sikerüljön is eladni. A TDK-tevékenységekben a "termékfejlesztést" annak a tudásnak és képességnek megszerzése jelenti, amit csak az iskolapadban ülve nem lehet megszerezni (pl.: megszólalni, bemutatkozni egy ismeretlen közeg előtt, előadást tartani nekik, és azzal eladni magát). Reklámnak pedig tényleg nem rossz az a néhány sor az önéletrajzban.

Pioker Zoltán Bence

(A fenti interjú a www.mindentudas.hu weboldalon található hasonló szövegű interjú szerkesztett változata.)

A vajdasági delegáció Sopronban

könyvajánló

REKLÁM HELYETT PR?

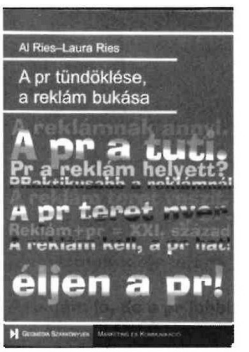

A könyv szerzői, az amerikai Ries & Ries tanácsadó cég világhírű marketingstratégái, apa és lánya, a reklámozás történetében bekövetkezett jelentős fordulattal foglalkoznak. A hirdetők - szerintük - kellemetlen, sőt válságos helyzetbe kerültek, mert a hagyományos reklámozás és felületeik már nem hatékonyak, már az általuk közvetített üzenetre nem figyelnek a fogyasztók. A probléma elhárítása érdekében megszülettek az alternatív reklámozást lehetővé tevő ötletek, reménykedve a nagyobb hatékonyságban. A cégek egyre inkább háttérbe szorítják a hagyományos, tömegeket elérő médiumokat a reklámjaik elhelyezésekor, új módszerekkel próbálják becserkészni a hagyományos hirdetésektől megcsömörlött fogyasztókat ott, ahol azok éppen dolgoznak, vásárolnak vagy szórakoznak. A cégek egyre furcsább és furcsább módon kívánják (vagy kényszerülnek) felhasználni reklámköltségvetésüket az alternativitás védőszárnyai alatt. Ezek közül már többel találkoztunk is, például felfújható óriásballonok felettünk lebegve hirdetnek valamilyen márkát. Sportolókat, csapatokat szponzorálnak a cégek, egy kis reklámfelületért, vagy egy elnevezésbe belecsempészett második vagy harmadik szóért, ami az ő cégükre utal, sporteszközök minden négyzetméternyi helyén reklám olvasható. Mozgó reklámok hirdetnek a metróban, a blokkok hátulján reklámszöveg olvasható, a show műsorok ismétlésekor már láthatjuk az elektronikusan, reklám céllal bemásolt termékeket. Úgy tűnik azonban, hogy az alternatív formák és helyek bármilyen különlegesek is és bármennyire drágák nem hozzák meg a kívánt eredményt.

Lehet, hogy nem hiszünk el mindent a sajtónak, de a média mégis óriási mértékben befolyásol bennünket, ezzel szemben a reklám hitelképessége, szavahihetősége nulla.

Mi az, ami szintén információt közvetít a vállalatról, a márkáról a közönség felé, de még van hitele? Ez a PR. Mi kell a hasznos megjelenéshez? Bizalom. A bizalom kiépítése tudatos, átgondolt PR-ral lehetséges. A gyors, vágtató, elkáprázt ató lenyűgöző reklámok helyére bizalom elnyerésének lassú folyamata nem látványos, de hosszútávon eredményes módszere lép.

Ez nem teljesen új ötlet, hiszen Ford a T-modell népszerűségét a vállalatról szóló kedvező, pozitív, az elfogadott értékeknek maximálisan megfelelő kép kialakításával erősítette meg.

Alex Wipperfürth Eltérített márkák (HVG Könyvek, 2005.) című könyve is azt tárgyalja, hogy hogyan lehet megnyerni azt a közönséget, amelyik már teljes mértékben elutasítja a reklámokat és fentiekhez hasonló megállapításokat tesz.

„ A reklámnak annyi" olvasható a Ries-ék könyvének címlapján. Ugyan miért? Lehet, hogy igaz mindaz a hír, miszerint a reklám nem megbízható, erőszakos, félrevezető, unalmas, felháborítóan giccses. Mi vezetett ide? A mértéktelenség. Elég erős a PR, hogy ellenálljon a feladatból sugárzó mértéktelenségnek, vagy nem? Ma még tündököl, de holnap?

Al Ries- Laura Ries: A PR tündöklése, a reklám bukása. (Geomédia szakkönyvek, 2005.)

Dr. Tóth Attiláné

NYÍLT NAP A KTK-N

Nagy érdeklődés kísérte a soproni "közgáz" nyílt napjait. A felsőoktatásban bekövetkezett jelentős változtatásokkal együtt járó nagyfokú bizonytalanság, valamint az egyetemi szintű közgazdász diploma elérhetőségének kérdése foglalkoztatta elsősorban az érdeklődőket a szokásos felvételi kérdéskörön túlmenően. A fokozott érdeklődés másik oka, hogy az eddig főiskolai végzettségre aspirálók az alapképzést egyetemi keretek között végezhetik el, és később esetleg ugyanott folytathatják tanulmányaikat a mester fokozatért.

KIÁLLÍTÁS A FOLYOSÓN

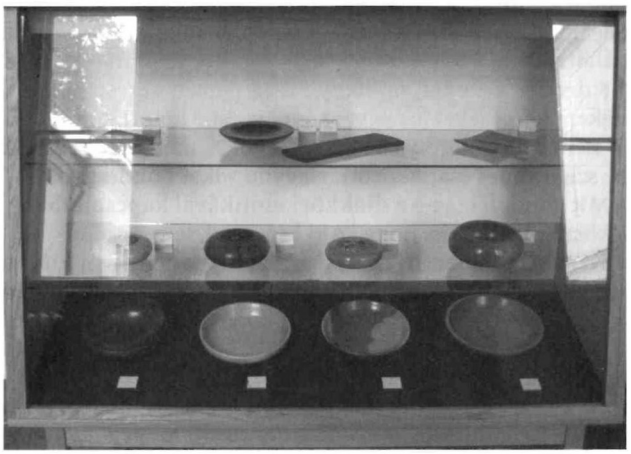

Dr.Dr. h.c. Sitkei György, a Faipari Mérnöki Kar emeritus professzora által az egyetemnek adományozott fa dísztárgyakból állandó kiállítás nyílt a B épület földszintjén, a FMK Dékáni Hivatal folyosóján.

EMLÉK-TÁBLA A KTK-N

A Közgazdaságtudományi Kar épületén elhelyezett emléktáblát Walter Dezső polgármester, Prof.Dr.Faragó Sándor rektor és Prof. Dr. Gidai Erzsébet dékán leplezte le.

(Fotó: Csóka Csilla)

VÉRADÁS A GEO-SOK „FELMÉRTÉK" A CÉL FONTOSSÁGÁT

A főiskolák országos véradó versenyében való részvétel adta az ötletet a Nyugat-Magyarországi Egyetem Geoinformatikai Kar Hallgatói Önkormányzatának, hogy 2005. november 29-én a kollégiumban véradást szervezzen. A máskor vidám összejöveteleknek otthont adó helyiségben ezúttal önzetlenségből mutattak példát a GEO-sok. Ötvenegyen -a hallgatókon kívül oktatók, adminisztratív dolgozók - nyújtották a karjukat, hogy segítsenek. A kisebb rosszulléteket a véradás után kapott frissítő hamar orvosolta. A résztvevők szép száma, a jó hangulat alapot ad arra, hogy a HÖK kezdeményezése hagyományt teremtsen. Az első ízben vért adók mindenesetre fogadkoztak, hogy nem ez volt az utolsó alkalom, a „törzsvendégeknek" pedig mindez természetes.

Hani Tibor
HÖK-alelnök

NYUGAT-MAGYARORSZÁGI EGYETEM BORA

Január 7-én immár harmadik alkalommal versengett a Nyugat-Magyarországi Egyetem bora címért 12 soproni kékfrankos. A szakmai zsűri által kiválasztott 4 legjobb borból a társadalmi zsűri a Lővér Pince 2002-es kékfrankosát találta legjobbnak.

ADVENTI EMLÉK

Amikor 2002 őszén Prof. Dr. Faragó Sándor, az egyetem akkor még megbízott rektoraként kezdeményezte, hogy a campusoknak otthont adó városok polgárait adventi koncerttel köszöntsük, csak reméltük a kezdeményezés hagyománnyá válását.

Ma már jólesően nyugtázhatjuk a legutóbbi hangversenyre emlékezve - mely a negyedik volt -, hogy az egyik legnépszerűbb és egyik legkedveltebb eseménye egyetemünknek az adventi koncertsorozat, melyet a városok is rangos rendezvényként ismernek el Sopronban, Győrött és Székesfehérváron egyaránt.

2005.december 15-én a Liszt teremben a jól ismert szólisták és fellépő együttesek mellett új szereplők gazdagították a műsort, akiket méltán ünnepelt a hallgatóság.

Valamennyi szereplőnek és felkészítőnek ismételten köszönjük a közreműködést azzal is, hogy rektor úr köszöntő beszédét teljes terjedelmében közreadjuk. (T.M.)

Hitünk szerint 2005 évvel ezelőtt, kigyúlt egy csillag az égen. Az a fény, a betlehemi csillagnak - az emberiség reménycsillagának - a fénye mutatta az utat a pásztoroknak, a hódoló-imádó királyoknak: hol született a Megváltó. Egy fény, amely a valódi fényességet jelezte, a jászolban fekvő, az addigi világot a sarkaiból kiforgató megváltó gyermek örökké iránymutató, lobogó fényességét. Mert mi itt a teremben ülő keresztények hisszük - s ezért, csak ezért ünnepelünk, s készülünk Advent időszakában, életkorunktól függetlenül, gyermeki, tiszta örömmel - hogy Jézus Krisztusban eljött közénk a Megváltó, megélni érdemes emberi programot, célt adva földi és azon túli életünknek.

Bár Szent Pál tanításából tudjuk, hogy hitünknek nem lenne értelme Krisztus kereszthalála és feltámadása nélkül, mi gyarló, földi dimenziókban gondolkodó emberek, kedvesebbnek érezzük, és szívesebben ünnepeljük a Megváltó születését. Mert a születésben mindenki a jót, a tisztaságot, a bűntelenséget, a nyíltságot, az ártatlan békességet, a szeretetet látja, tehát mindazokat, amiben élnünk érdemes, s amitől napjainkra olyannyira eltávolodik az Emberiség.

Jézus tanai éppen azért terjedtek el olyan gyorsan, s határozzák meg korunkban is az emberiség nagy részének gondolkodását, mert létünk alapvető igényeit, a szeretetet és az abból fakadó békességet hirdette, s hirdeti ma is, s a hitet, hogy csak szeretetben érdemes élni.

A Szent Család szeretetétől övezve jött a Gyermek a világra, s utolsó üzenete tanítványainak is az volt: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom Nektek". Ennél szebb, emberhez méltóbb - hívő és nem hívő által egyaránt vállalható -, megélni érdemes életprogramot, ma sem lehet meghirdetni. Szeretet és béke a családban, a munkahelyeken, a lakóhelyeken, a hazában, a világban.

A szeretet azonban csak akkor jut el a szeretettekhez, ha azt megmutatjuk, kinyilvánítjuk, hitet teszünk mellette. Sokszor a szavak - mint most az én szavaim is - elégtelenek ehhez. Vagy cselekedetekkel tanúsíthatjuk érzelmeinket, vagy olyanokra bízzuk annak elmondását, akik azt nálunk jobban tolmácsolják. Ezek a gondolatok vezéreltek bennünket akkor, amikor a szeretet ünnepére való várakozás, az Advent időszakára meghirdettük koncertjeinket.

Sopronban van ennek a szeretetünnepnek egy másfajta érzelmi töltete, gazdagabb üzenete is. Itt az egyetemet és a várost 1921 óta olyan szeretetkapcsolat, a szeretetnek, a hűségben kiteljesedett olyan különleges viszonya köti össze, amely egyedülálló. S bizonnyal az sem a véletlen műve - mert mi hisszük, hogy minden elrendeltetett - hogy a Hűség Napja is Adventre, a remény időszakára esik.

Ez a koncert tehát egyetemünk szeretetkoncertje Sopron, Sopron város lakói számára, megköszönve mindazt, amit Tőle, Tőlük kaptunk 2005-ben.

A mögöttünk lévő közel két órában művészeink - akikre mérhetetlenül büszke vagyok - a zene nyelvén, halhatatlan komponisták által megfogalmazva adták elő mindazt, amit én itt nem tudtam elmondani.

Engedjék meg, hogy mondandómat - a szeretet jegyében - Szent Pál gondolataival, a legkiválóbb adományt, a szeretetet dicsőítő, szeretet-himnuszával fejezzem be! Kérem, figyeljék és szívvel értsék minden szavát!

„Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén,
Ha szeretet nincs bennem,
Csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom.
Lehet prófétáló tehetségem,
Ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat,
Hitemmel elmozdíthatom a hegyeket,
Ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.
Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt,
Odaadhatom a testemet is égő áldozatul,
Ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.

A szeretet türelmes, a szeretet jóságos,
A szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély.
Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát,
Nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.
Nem örül a gonoszságnak, örömét az igazság győzelmében leli.
Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.
S a szeretet nem szűnik meg soha.

A prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik.
Most megismerésünk csak töredékes,
És töredékes a prófétálásunk is.
Ha azonban elérkezik a tökéletes,
Ami töredékes, az véget ér.

Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a gyerek,
Úgy gondolkoztam, mint a gyerek,
Úgy ítéltem, mint a gyerek.
Amikor elértem a férfikort,
Elhagytam a gyerek szokásait.

Ma még csak tükörben, homályosan látunk,
Akkor majd színről színre.
Most még csak töredékes a tudásom,
Akkor majd úgy ismerek mindent, ahogy most engem ismernek.
Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet,
Ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet."

Kedves Vendégeink!

Kívánom, hogy a Megváltó Karácsonyával erősödjék hitük, az Újévben váljon valóra minden reményük, de mindenekelőtt teljesedjék be a legfontosabb, a szeretet Családjaikban, egyetemünkön, hűséggel szeretett városunkban és magyar hazánkban.

SELMECI ÉS SOPRONI EGYETEMI DIÁKÚJSÁGOK

Dr Ráczné dr. Schneider Ildikó a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdészeti Múzeumának nyugalmazott igazgatója szakmai tevékenysége során gyakran találkozott a tanintézmény különböző, hallgatók által szerkesztett újságjaival. Most hobbiként kísérletet tett arra, hogy az újságok rendszerezze. Ennek érdekében kutatómunkát folytatott itthon és külföldön különböző intézményeknél és magánszemélyeknél. A fellelhető letéti anyagok feldolgozásának eredményét előadások formájában szakmai fórumok elé tárta és kérte az esetleges hiányok pótlását. Az elkészített részletes tanulmány (az újság neve, évfolyama, sorszáma stb. megjelölésével) terjedelme indokolttá teszi, hogy külön kiadvány formájában jelenjen meg. A kiadványból esetlegesen kimaradt, de még fellelhető újságokról a későbbiekben kiegészítőt tervez írni. A Vivat Academia az alábbiakban közli a tanulmány első részét.

A.L.

Kemény fába vágja a fejszéjét, aki az egyetemi újságok sorában rendet kíván tenni. Ennek nemcsak az az oka, hogy újságok alakulnak és szűnnek meg, mert a lelkes alapítók végzése után gazdátlan marad a lap, hanem az is, hogy lapalapításkor gyakran nem veszik figyelembe az előzményeket, azonos címmel indítanak „új" lapot, elölről kezdve az évfolyamozást, a lapszámozást, helyenként naptári évben, máskor tanévben gondolkodva sorolják be a számokat, esetenként számhiányosan, illetve lapszám nélkül kerülnek ki a nyomdából a sajtótermékek. Még nagyobb gondot okoz az a tény, hogy a lapszámok nem minden esetben kerülnek be a Központi Könyvtár, vagy az Erdészeti Múzeum állományába, és a szerkesztőség sem őrzi hiánytalanul az újságokat. Ennél fogva, a teljesnek hitt sorozatokról nem egy esetben kiderült, hogy más lelőhelyen még találhatók hozzá tartozó lapszámok. Hosszú évtizedek távlatából pedig egyre nehezebbé válik a hiányok pótlása. Jelen, két részből álló cikkem tehát az általam feltárt és jelenlegi ismereteimen alapuló összeállítás, mely kiegészítésre szorul. Örömmel venném, ha a hiányosságokról és a szükséges a pótlások érdekében fellelt anyagról tájékoztatnának, hogy egy későbbi időpontban a hiánypótlásról, egy újabb cikkben gondoskodhassak.

I. rész: Selmeci diáklapok

A selmeci újságokra vonatkozóan elsősorban Faller Jenő kutatásaira, illetve Viczián János 1978-ban kiadott munkájára támaszkodhatom, ugyanis a selmeci kiadványok közül csupán néhány példány lelhető fel a NYME Erdészeti Múzeumában és Központi Könyvtárában. A fellelhetőséget Viczián könyvéből vettem át, és ellenőriztem.

Meg kell jegyeznem azt is, hogy a felsorolt szakirodalmak között jelentős eltérések mutatkoznak az egyes újságokkal kapcsolatosan, melyeket igyekeztem kiszűrni és a ténylegesen fellelhető újságok adataira hivatkozni.

1. DEUTSCHE KNEIP ZEITUNG

Faller Jenő szerint ez a legrégebbi selmeci diáklap, melyet a Verbindung Schacht nevű német Burschenschaft szerkesztett és adott ki. Az újság megmaradt példányai a grazi levéltárban találhatók. A Steiermarkische Landesarchiv vezetőjének, Dr. Fritz Poschnak, 1962-ben írt levele szerint a Selmecen tanult Josef Stanek bányamérnök hagyatékaként őrzik.

A kézzel írott, 35x25 cm méretű, 282 oldalas újság címlapján lévő adatok szerint, az ismert szám a lap IV. évfolyama: az 1861. okt. 24-től az 1863. április 30-ig terjedő időt öleli fel, 1-13-ig számozott füzetben. Faller feltételezése szerint a lap első évfolyamát 1858 körül adhatták ki.

A lap meglévő füzeteire jellemző, hogy viszonylag kevés helyi, selmeci hírt közöl, annál inkább nagynémet szellemű, lelkes verseket közöl a német egységet dicsőítve. (1. ábra)

2. BÁNYÁSZ ÉS ERDÉSZ IFJÚSÁG LAPJA

Kiadó a Bányász és Erdész Akadémia ifjúság társulata

Selmeczbánya, 1873., Joerges Ágost nyomdájából.

Az újság január 1-jén indult, két hetenkénti megjelentetését tervezték, de már március 15-én megszüntették

Lelőhely ismeretlen.

1898. I. 12.

Uj módon irt kalendariumlevél, vagy

STEINGRUBENI BAKTER-KÜRT

Politikai, közgazdasági és országos érdekekőt szógáló organum, melből megtudatik mi történik ott, meg a környéken.

— Megjelenik és kapható a fe5pennai hévatalban. —

Hirdetéseket el nem vállalunk, arra való a kis ajtó.

A ki újságot tud, mondja meg az rektor uramnak ő választja ki a javát.

Izetni kő érte 1 db. cián garast avagy 6 tojást.

kit a „bakter-kürt" illet, ilentkezzék a feőpennai hévatalban.

li történik az Operencziás tengeren túl? — meg innen? a Nagykösségben?!

3. STEINGRUBENI BAKTER-KÜRT

A Steingrubeni Nagyközség, az ifjúságnak ez a magyaros jellegű, kedélyes társasága - a Burschenschaft németes, megmerevedett szokásai ellenében - 1880 táján alakult meg Selmec Steingruben városrészében, az ún. Schmidt-féle kamarában. A kör működési szabályait az 1890-es évek közepén foglalták írásba a „Corpus Juris", azaz Korpás Julisban. Úgynevezett czéczókat és báldokat tartottak, melyekről a Selmecbányi Hetilap is rendszeresen beszámolt. A Bakter-Kürtöt a Feőpennai Hivatal adta ki és terjesztette.

Első száma 1898. január 12-én jelent meg. (2. ábra)

Az újság kiadását alkalomszerűnek tervezték, csupán akkor akarták megjelentetni, ha a nagyközségnek fontos mon-

danivalója akad. Stílusa paraszti és bővérű humorral átitatott. Ismereteink szerint 1 száma jelent meg Selmecen.

Lelőhely: OSZK, Erdészeti Múzeum.

4. DIÁKKONGRESSZUSI LAPOK

A nyolcadik országos diákkongresszust 1901. május 24-29. között az Ifjúsági Kör (melyet 1879. május 22-én alakítottak) rendezte Selmecen. Az ország különböző felsőfokú intézményeiből (Budapest, Kolozsvár, Sárospatak, Kassa, Pozsony, Kecskemét, Eger, Nagyvárad, Eperjes, Magyaróvár) 78 fő, a selmeciek közül 24 fő vett részt a rendezvényen.

Hat száma 1901. május 24-30. között, naponta jelent meg.

Lelőhely: Országos Széchenyi Könyvtár (Mikrofilm-tár).

5. SELMECZI ÚJSÁG

Társadalmi hetilap, melyet szerkeszt a főiskolai ifjúság.

Selmeczbánya, 1906. nov. 8 - 1909. júl. 30.

A 28x41 cm-es, 4-8 oldalas újság kiadója kezdetben Grohmann Gyula Selmecbánya, később Nádory Ferenc Zólyom. Összesen 91 száma jelent meg.

Lelőhely: Országos Széchenyi Könyvtár, szórványszámok: Erdészeti Múzeum.

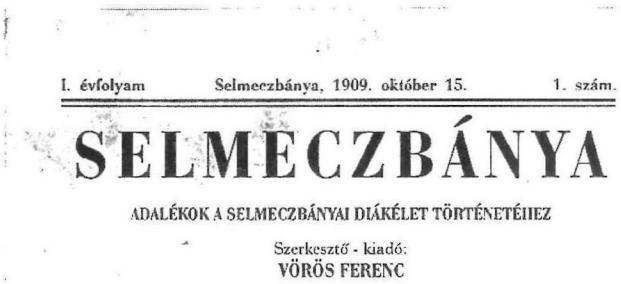

I. évfolyam Selmeczbánya, 1909. október 15. 1. szám.

SELMECZBÁNYA

ADALÉKOK A SELMECZBÁNYAI DIÁKÉLET TÖRTÉNETÉHEZ

Szerkesztő - kiadó:
VÖRÖS FERENC

6. SELMECZBÁNYA - adalékok a selmeczbányai diákélet történetéhez.

A lap 1909. október 15-én jelent meg, mindössze 1 száma volt.

A 16x24 cm-es, 32 oldalas lapot szerkesztette Vörös Ferenc, kiadta Joerges Ágost Özvegye Selmecbányán. (3. ábra)

Lelőhely: Országos Széchenyi Könyvtár, másolatban Erdészeti Múzeum

7. SELMECZI DIÁKÉLET

A selmeczbányai M. Kir. Bányászati és Erdészeti Főiskola Ifjúsági Körének hivatalos lapja.

A korábbi újság 2. számaként, 1910. február 5-én jelent meg, Vörös Ferenc szerkesztésében. Kikerült Joerges Á. Özvegye nyomdájából, 24x32 cm-es méretben, 8 oldal terjedelemben.

Ez ideig ezen újságnak két száma ismert, az Országos Széchenyi Könyvtár őrzi.

8. GAUDEAMUS

Valószínűleg 1911-12-es években kerülhetett kiadásra a 12 oldalas, 30x23 cm méretű diákújság, melynek eddig egyetlen példánya ismert, melyet a Selmeci Állami Bányászati Levéltárban őriznek. (Az ismert példány az I. évfolyam 2. száma, melyet „Tanyán" szerkesztettek, és havonta kívántak megjelentetni). (4. ábra)

Állítólag 3 száma jelent meg.

FŐISKOLAI LAPOK

9. FŐISKOLAI LAPOK

A M. Kir. Bányászati és Erdészeti Főisk. Ifj. Kör hivatalos lapja.

Az Ifjúsági Kör tagjai által szerkesztett és kiadott 23x31 cm-es, 16 oldalas lap első száma 1914. január 1-jén jelent meg. Csupán öt szám érte meg a kiadást a Joerges-nyomda gondozásában. (5.ábra)

Az ifjúság életével foglalkozó újság Szakirodalom, Szépirodalom, Diákélet, Sport, Hírek csoportosításban közölte az információkat.

Lelőhely: Országos Széchenyi Könyvtár, szórványszám az Erdészeti Múzeum.

10. FÖLKELŐ NAP

Az Erdélyi Kör kiadása, mely Selmecbányán jelent meg 1915. január 10-én.

Lelőhelye ismeretlen.

Dr. Ráczné dr. Schneider Ildikó
Az Erdészeti Múzeum korábbi igazgatója

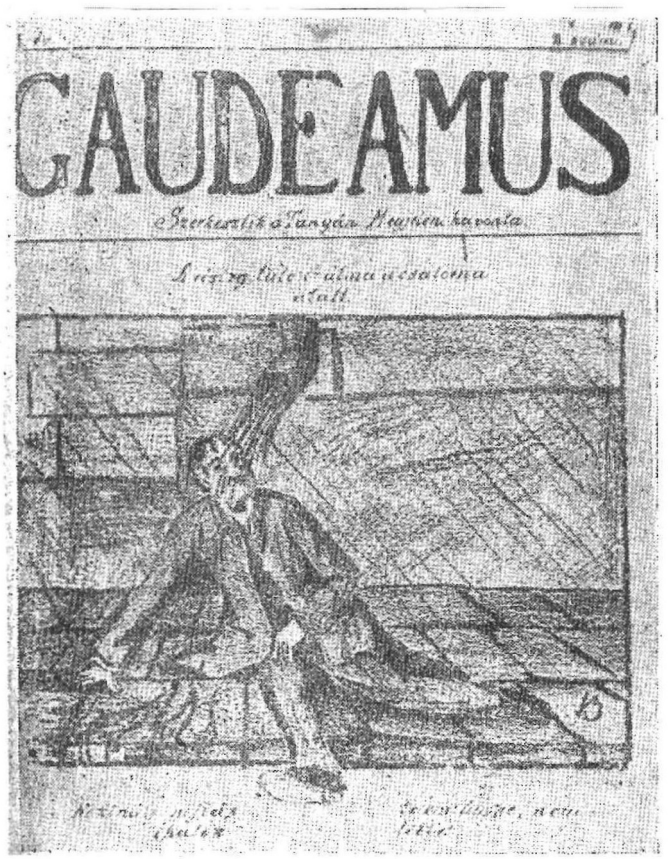

GAUDEAMUS

AZ ÉPÍTÉSTANI TANSZÉK SOPRONI TÖRTÉNETE 1.

A 133 éves Építéstani Tanszék történetét Selmecbányán hagytuk félbe, az első világégés előtt.

Az első világháborút követően Selmecbánya a megalakuló Csehszlovákiához került, a Bányászati és Erdészeti Akadémia Sopronban talált otthonra. A tanszék korai időszakának leghíresebb professzora, Sobó Jenő már súlyos betegen érkezett az Akadémia új otthonába. Szeretett vidékének elhagyását csak két évvel élte túl, a tanításban tanársegéde, Solt (akkor még Spissák) Béla segítette.

1920-ban, az idős tanár halála után helyettesét, Solt (Spissák) Bélát nevezték ki helyettes tanárnak, majd négy évre rá rendes tanárnak. A Szomolnokról származó Solt Béla 1903-ban nyert kohómérnöki oklevelet a selmecbányai Akadémián. A végzést követően Kapnikbányán és Horgospatakán dolgozott, majd 1911-ben tért vissza a Bányászati és Erdészeti Főiskolára, ahol Sobó Jenő jobbkeze lett. Építéstani tudásának tökéletesítése érdekében Zürichben folytatott ösztöndíjas tanulmányokat. A főiskola új, soproni székhelyén a volt katonai akadémia épületállományának átalakításában és kibővítésében tevőlegesen vett részt: az ő irányítása alatt épült a mai faipari, „D"-épület, hajdani nevén a Vaskohászati Anyagvizsgáló és Ércelőkészítési Pavilon. Több rövid jegyzetét is kiadták az Építéstan tárgyhoz. Emberségét tükrözi, hogy évekig volt a Műegyetemi Diákjóléti Intézmények Soproni Bizottságának ügyvezető alelnöke: a hallgatók ügyes-bajos dolgaikkal hozzá fordulhattak.

1922-ben az Akadémiát átszervezték Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolává. A szervezeti átalakítások közben több új tanszéket létesítettek: ezek egyike volt az Út- és Vasútépítéstani Tanszék, melynek vezetésével Mordovich Ferencet bízták meg. Az ő tanszékéhez került át az 1923-as tantervreform után az Út- és Vasútépítéstan és a Víz- és Hídépítéstan oktatása, Solt Béla ettől kezdve csak a Középítéstant tanította. A tanszéknél maradt tantárgyak számának csökkenését jól mutatja, hogy 1904-ben a harmadéves erdőmérnökök tantervében szereplő 13 tantárgyból 6 építészeti vonatkozású volt, a reform után Solt Béla csak a Középítéstant adta elő 2 elméleti (4 és 3 óra), valamint 2 gyakorlati (4 és 5 óra) félévben.

-Solt Béla (tanszékvezető: 1920-1946)

-A Vaskohászati Anyagvizsgáló és Ércelőkészítési Pavilon (ma: D-épület) Solt Béla irányítása alatt épült

A kevés oktatott tantárgy mellett a tanszék fejlődése megszakadt. Tanársegédre más tanszékeken nagyobb szükség volt, így a professzor átengedte az Erdőműveléstani Tanszékre éveken át hűséges segítségét, Kutasy Viktort. Kutasy neve az erdészek számára ismerős: későbbi életpályája során több erdőgazdaságnál is vezető pozíciót töltött be, az OEE tevékeny tagja volt évtizedeken át. Távozása után, 1934-től Solt Béla egyedül maradt a tanszéken.

A második világháború után nehéz időszak következett a felsőoktatási intézmények életében: állami utasításra csökkentették a tanszemélyzetet, és a koruk alapján nyugdíjra „érett" tanárokat elküldték. Solt Béla ekkor már a 69. életévében volt, tanárságának utolsó két éve alatt sokat betegeskedett, így 1946-ban nyugdíjba küldték. Ekkor került a József Nádor Műegyetem soproni karára Winkler Oszkár, akit tanársegédként hivatalosan az Ábrázoló Geometria Tanszékre jelöltek ki, de

feladatköre az Építéstani Tanszékhez kötötte.

A háború utáni szűkös helyzetben Solt Béla távozása után a kari tanácsnak még két évig nem állt módjában a tanszékre tanárt kinevezni, az átmeneti időszakban az adminisztratív teendőket Modrovich Ferencre bízták. A tantárgyak oktatására megbízott előadókat kerestek: az első három félévben Winkler Oszkár tartotta a középítéstant, majd egy féléven át Bonta Márton építészmérnök. A tanács még ebben a bizonytalan időben is nélkülözhetetlennek tartotta a tanszéket.

Új tanszékvezető személyére 1948-ban írhattak ki pályázatot, melyet a soproni születésű, ma nemzetközi hírnévnek örvendő Winkler Oszkár nyert meg. Először csak rendkívüli tanárként nevezhették ki, majd 1952-től rendes tanárként vezette a tanszéket. Új szellemiséget hozott a főiskolára: ő volt az első építészmérnök a tanszék élén; a korábbi tanárok mindegyike az Akadémián végzett bánya- ill. kohómérnökként, építészeti tudását mintegy ráadásként tanulta.

Winkler Oszkár 1930-ban kapta meg építészmérnöki oklevelét a József Nádor Műegyetem építészmérnöki osztályán, majd Budapesten és Sopronban szerzett épülettervezői és szerkezettervezői gyakorlatot. Az ország területén számos alkotása áll: soproni vonatkozásban a legismertebb közülük a Frankenburg utca 6. sz. alatti többszintes társasház - a híres „fehér ház" - és a Károly-magaslati kilátó torony. Tervezői rutinjának a Főiskola is hasznát vette: tervei alapján épült a Matematikapavilon („F" épület), az ifjúsági ház (Béke út 3.). A tanszék vezetése mellett a város életében is fontos szerepe volt: a háború után az újjáépítési munkálatokért felelt, majd az első vidéki állami tervező iroda vezetésével bízták meg. Számos jegyzetet írt a hallgatóknak, melyek évtizedeken át a tanítás alapját képezték. Már Ybl Miklós-díjas építészként kandidált, disszertációjának témája - a fűrészüzemek tervezése - tanszékvezetőként végzett kutatásain alapult. 1965 és 1969 között a Faipari Mérnöki Kar dékánja volt.

Az új vezető a tanszék és a tantárgyak fellendülését hozta magával: már kinevezése után kérvényezte egy tanársegéd kinevezését. Először csak demonstrátorokat (végzés előtt álló mérnökhallgatókat) neveztek ki: így került a tanszékre Strausz József erdőmérnök, aki egész szakmai életét itt töltötte. Az '50-es évek elején újabb segítséget vehettek fel, Gereben Gábor építész, majd Botár Antal erdőmérnök személyében; előbbi helyére érkezett a későbbi tanszékvezető, Kubinszky Mihály.

Az építési, építészeti feladatokat nem pusztán elméletből ismerték: a tanszék a főiskola (a későbbi egyetem) engedélyével kisebb-nagyobb külső munkamegbízásokat is elvállalt: műszaki ellenőrzéseket, tervezéseket. Dolgoztak többek között a Vasárugyárnak, az ERDŐTERV-nek, az Óvónőképzőnek stb.

A faipari mérnökképzés beindulásával, 1957-től az Építéstan Tanszék is új feladatok elé nézett, melyekről a következő részben lesz szó.

Sági Éva
FMK Építéstan Tanszék

Winkler Oszkár (tanszékvezető:1948-1975)

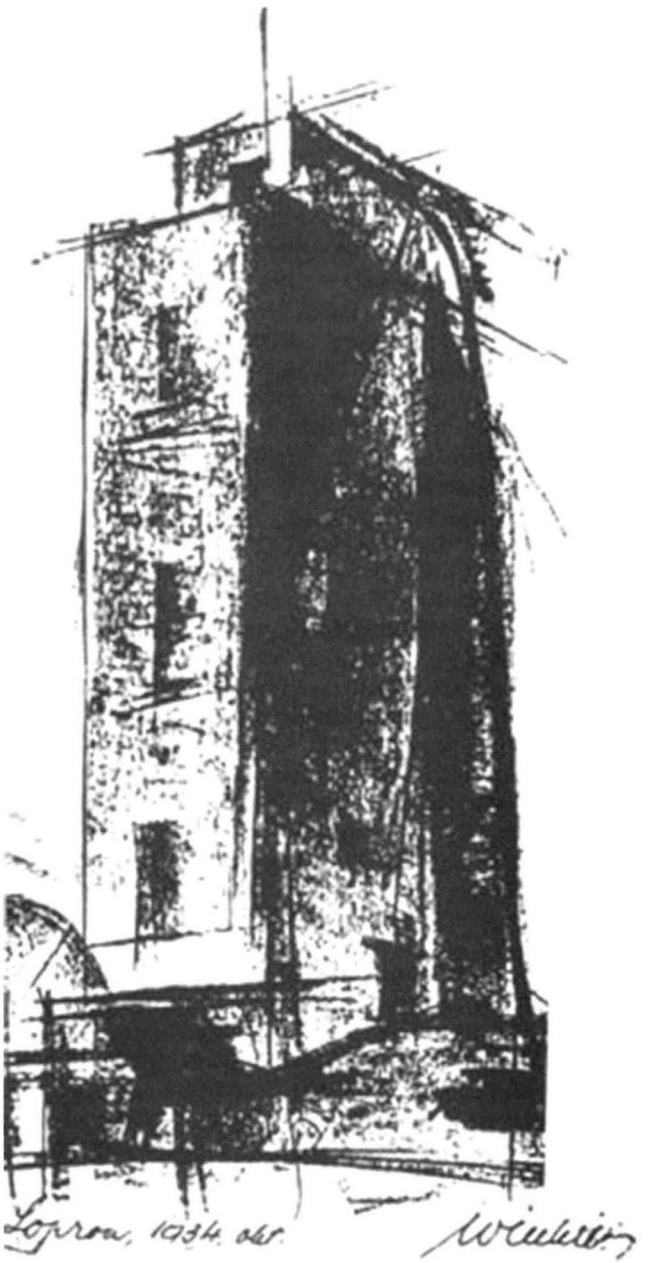

-A Winkler Oszkár által tervezett Károly-magaslati kilátótorony (a tervező rajza)

EGY BŐVÍTETT "HÁRMASHANGZAT"-RÓL

2005. november 29-én, András-nap előestéjén a Perkovátz Ház Daruka-terme zsúfolásig megtelt Prof. Dr. Winkler András barátaival, kollégáival, tisztelőivel. A várakozás izgalma árulkodott az arcokon, melyet a legújabb, bemutatásra váró Winkler-kötet váltott ki.
A névnapi köszöntésnek is felfogható Bach-zene, melyet Horváth Miklós, ifjú faipari mérnök marimbán adott elő, illetve a kollégája, Raffai Balázs által tolmácsolt néhány vers az ünnepelt szerzőtől, méltó bevezetése volt az estnek.
Az elhangzott versek sejtették a "Hármashangzat"-ot. A hangsor, melynek első, harmadik és ötödik hangja együttesen szól, nem más, mint Winkler András érzelmi skálája, s hogy melyik három emóció adja a jellegzetes hangzást, azt megtudhatja a kedves olvasó is, ha megismerkedik a professzor úr „Hármashangzat" című verseskötetével. Addig is idézzük Szövényi Zsolt, minisztériumi főtanácsosnak, az Oktatási Minisztérium főosztályvezetőjének lírai bevezetőjét, mely gazdag érzelemmel, a Winkler-életmű teljes ismeretében, páratlan érzékenységgel nemcsak méltat, hanem elemez, összefüggéseket tár fel, sajátos tükröt tart, s az olvasó így egy bővített hármashangzatot kap, mollban komponálva. (T.M.)

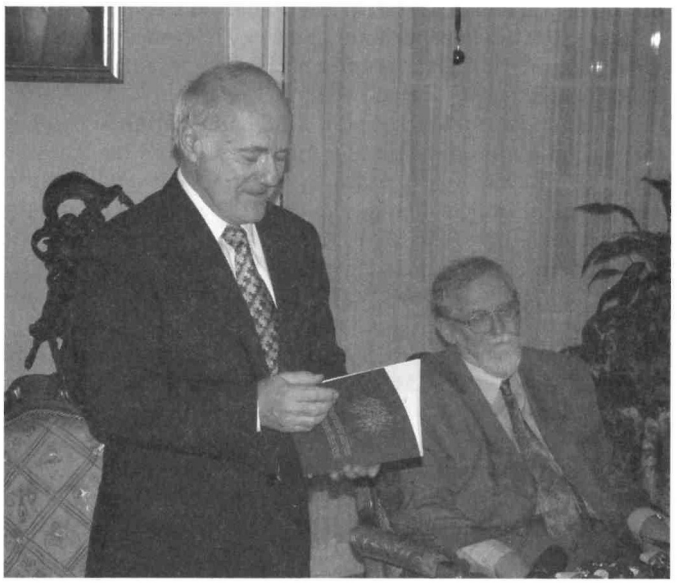

Winkler András professzor és költő

"Nem vagyok irodalmár, sem művész. Ahogy előző kötetedben írod, én is csupán „ormánytisztviselő" vagyok, aki talán a három és fél évtizedes „kőszolgálat" mellett is megőriztem tanári énemet, rácsodálkozó képességemet és érzékenységemet a lélek rezdüléseire, a humánumra. Ezért választottam személyesebb műfajt, a levelet, az előszó helyett.

Tisztelt Professzor Úr!
Kedves András!

Megint megfogtál kéziratoddal. A címek, ha gondosan választjuk találó tömörséggel tudatják az olvasóval, mire vállalkozott írója, mit várhatunk az írástól. A „Hármashangzat" kötetcím sejteti az összegző szándékot, mégis olyan „winkleresen" egyszerű, olyan egyszerűen igaz, mint verseid, mint Önmagad. A hármashangzatban minden benne van ami után az ember vágyakozik: a gyermekhang-tisztaság, az aranylángokat szóró szenvedély, s az élet értelmét adó hivatás zsibongó előadóterme. Ne csűrjükcsavarjuk, az élet teljessége, amit szeretnénk elérni, ami felé törekszünk. S a három hang, amikor egymásra talál, és „megváltó hármashangzatként" szólal meg, akkor valami új, valami más kezdődik.
Te hangokról szólsz, Babits a Csillagáról ír, amit az írástudó mindig szem előtt tart, pedig „Ő is tudja, hogy a Csillag elérhetetlen. De mégis csak a Csillag az, ami e földi utakon irányt jelez. Aki egyenesen feléje megy, betöri a homlokát és elpusztul. De aki végképp elveszti szem elől, az eltéved és céltalan tömkelegbe fullad. Az „áruló" írástudó tehát nem avval lesz árulóvá, ha lába nem megy egyenesen a Csillag felé, melyre ujjal mutat. Az árulást akkor követi el, ha nem is mutat többé a Csillagra." Te is immáron hatodik kötetedben irányítod figyelmünket a Csillagra.

Ahogy már megszokhattuk, a hű társadul szegődött Mészáros tanár úr a hangokat szappanbuboréknak láttatja. A három hangbuborék a kéz felett lebeg, de a felnőtt kéz már nem kap utána, engedi, kísérve óvja, mert tudja, hogy a fényt, a színmindenséget magában hordozó szappanbuborék, ha elengedjük addig száll, míg a belső-külső feszültség vízcseppé repeszti, de ha megfogjuk akkor is szétpattan, s vége. Hangok és színek, versek és képek, költő és grafikus, így találnak egymásra, adnak formát a gondolatoknak, amelyeket csodálni kell és hagyni kell, hogy ők érintsenek meg minket.

Eljátszottam a gondolattal, hogy a közel kétszáz versedet szigorúan követve a három hang üzenetét rendezhetted volna ciklusokba, de mérnökséged ellenére ez nem Te lennél. Te úgy írsz, ahogyan élsz és úgy is élsz, ahogyan írsz, halálos komolysággal, fricskázó iróniával és öniróniával, a vaskosságot sem nélkülöző deákossággal, carminaburánás harsánysággal, a szellem játékosságával, a mély érzelem tisztaságával. Mindezek néha epikus-vers, máskor a belső ritmus uralta strófák formáját öltik, néha viszont elég az egymásnak feszülő cím és az egyetlen szóból kibontható vers. Ez a fajta verselő magatartás megértem, nehezen

Winkler András hármashangzatait Raffai Balázs szólaltatta meg

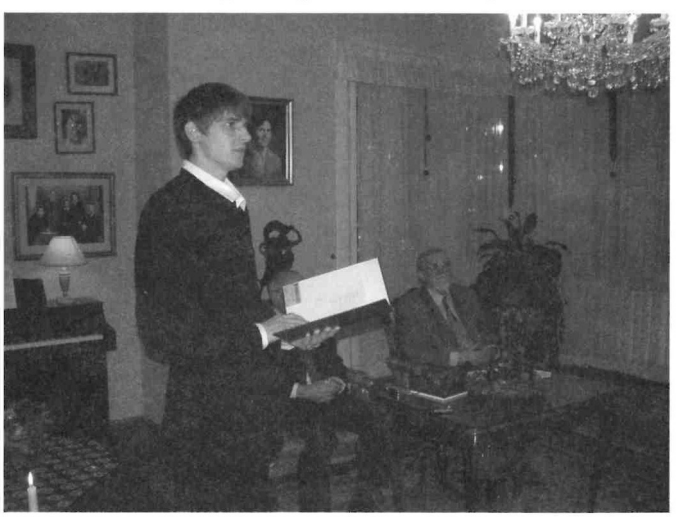

viseli a szerkesztés kal odáját, s bár a hármashangzat hangjai átszűrődnek az egyes ciklusokon, de más dimenzióban szólaltatod meg a szimfónia tételeit.
A hármashangzat, a „Professzor és költő" ciklusban szólal meg a maga teljességében és a versformákban is itt tobzódsz. Finom lírával csavarod meg a történéseket, „kómázol" a halállal, a szépség látványát „tompormüvekké" formálod, földközelbe hozod a magasztos székfoglalást, a soproni dombokat, a felhőket vagy a déli harangszót. Nem zavar, hogy nyugdíjról, EU-politikáról, vagy a költő tolláról írsz. Meggörbíted a tükröt, finoman csípsz egyet és a tükörképekben azt is észrevételed, amit talán nem illő, ami nem megszokott, de a dolgok mögött ott rejtezik.

A mese vesztett világban is mint a „két valóság" ciklusodban megszólal a test és lélek, a földi való és a csillagvégtelen, az élet és az elmúlás hangja, és e kettősségben ott csetlik-botlik az ember. Esendőségünkben az erkölcsiség teszi elfogadhatóvá, élhetővé a napokat. A két valóságban a lélek primátusa, lírádban a lélek felelőssége evidencia, mint ahogy az a reménységünk is, hogy gyarlóságunkban csak a test vétkezik és mi lényegünk az tiszta marad, botlásainkkal együtt is tiszták maradhatunk. Figyelmeztetsz, a két valóság között is van választás.

Tudatod velünk, hogy a Nap, a villámló mennydörgés, az elemek, a természet életmegnyilvánulásai, cselekvéseink metaforái, de Te nem ezeket, Te a bárányfelhőt választod. Megteheted és a köteted utolsó ciklusában, a magasból, a legszélesebb horizontról nézed és mutatod meg a világot, de nem égzengést hozó cumulusként, hanem a bárányfelhő kék-fehér tisztaságával, és a fantáziát mozgató, felhő könnyed formagazdaságával. A bárányfelhő, éteri magaslatából, a szellem tisztaságával láttatod a világot, szeded csokorba mindazt, amit onnan látsz és mondod el nekünk személyes lírádban. Nem csupán a magány, a tisztelet, az emlékezés, a szeretet, a hűség, az elmúlás lírájával szólsz, de negyvenöt, ötvenhat, vagy a „megbolonyásodó" egyetemed és a soproni táj is személyeden keresztül érzékelhető, a köz ügyei is személyes lírává nemesülnek.

A korábbi verseskötéteid záró soraiban, hol kacagtató lírával, hol melankóliával, hol derűs optimizmussal jelenik meg a végső búcsú képe, a figyelmeztetés a születésünktől magunkban hordozott elmúlásra. A most megjelenő hatodik köteted záró versében „Az utolsó szakestélyben" is reánk köszön az álom csendje.
De megálljunk, mert ezzel nincs vége! Igaz, hogy a teremtés hat nap alatt megtörtént, de ezzel még nem végeztetett be, a hetedik nappal vált egésszé a világ teljessége. A hat kötet még nem az egész, nem a teljesség! Az égi és földi teljesség száma a hét, a kozmikus egyensúlyt a nyolcas szám, a tizenkettő pedig a világmindenséget szimbolizálja.

Nem folytatom, de kedves András, nincs nyugalom, nincs megállás! Folytatni kell! Igazad van, legyen tudatunkban, hogy a sietetett idő egyszer hiányozni fog, tudatosuljon az is, hogy készülni kell, össze kell csomagolni! De adjon erőt hozzá az ég és a gondolat, hogy az értéket teremtő, az alkotó ember végessége a végtelenre nyit ablakot, s maga a végtelenség!"

Barátsággal:

Szövényi Zsolt

JÉGKORSZAK SOPRONBAN

2006. január 29. és február 3. között zajlott Sopronban a 6. Workshopron tervezőművész műhelynapok. A Workshopron Csoport által állami pályázat útján megrendezett összművészeti találkozónak az Alkalmazott Művészeti Intézet adott otthont.

A rendezvény témája a geológián alapuló jövőkép-elméletre (jégkorszak) való felkészülés a design és az építészet eszközeivel.

Az ország különböző egyetemeiről, főleg tervező és művész hallgatók érkeztek, de jöttek tájépítészek is. A vendégekkel és „amis" hallgatókkal együtt 40 fő vett részt az öt napig tartó csoportmunkában. 6 csoport foglalkozott a jégkorszakkal kapcsolatban felmerülő kérdésekkel: a **jármű csoport** a közlekedés problematikájával küzdött, míg az **építészek** a perifériára szorult társadalmi réteg életkörülményeit modellezték. Eközben a **túlélő eszközök csoport** egy hirtelen bekövetkezett jégkorszak átvészelésére tervezett praktikus eszközöket az életben maradáshoz. A **játszótér csoport** soproni iskolás gyerekek fantáziáját vonta be segítségként a munkájába. A **ruha csoport** az emberi aura befolyásolásával próbálta kedvező irányban megváltoztatni a hőérzetet.

A **performansz csoport** pedig ... az ... érzésekkel ...operált ... elementáris ... és ... kapu is volt.

A vasárnapi megnyitón finom gulyás-leves és bor mellett ismerkedtek a résztvevők egymással és mással, mivel a szervezők fontosnak érzik új kapcsolatok megteremtését és a meglévők ápolását, valamint az összejövetel lényege az volt, hogy az ország különböző egyetemeiről és különböző szakokról idejött hallgatók egy közös témán való együtt gondolkodása, ötletelése volt a cél.

A hét folyamán a résztvevők a jégkorszak geológiai és csillagászati kérdéseivel kapcsolatos rendkívül érdekes előadásokat hallgathattak. A tervezésben Vince Péter geológus, Zombori Ottó csillagász és Gucsik Arnold kozmogeokémikus előadásai nyújtottak segítséget, melyek az elméleti időszak kialakulására és életkörülményeire helyezték a hangsúlyt.

Az egyetemi lehetőségek kihasználása nagyban hozzájárult a résztvevők munkájához. A csoportok között folyamatos kommunikáció alakult ki a hét folyamán. Reggel nyolctól este tízig folyt a munka.

A nap vége előtt a csoportok beszámoltak egymásnak aznapi munkájukról, majd különböző csoportos programokkal folytattuk az estét.

A héten történt eseményekről folyamatos dokumentáció és a csoportok munkáját összefoglaló kisfilm készült.

A befejező nap, a kiállításon a team-ek beszámoltak az eredményeikről, amelyeket nagy boldogság fogadott. Ezután megnéztük az elkészült kisfilmeket és pezsgő mellett beszélgettünk csapongó gondolataink lecsapódásáról.

Bősze Eszter, Fignár Levente, Juhász Attila, Varga Dávid

Elhunyt Prof.Dr.h.c.Dr. Magyar János akadémikus (1911-2006)

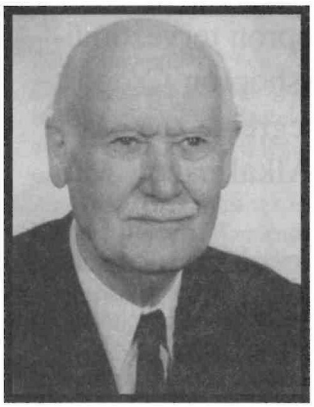

Gyászol a Nyugat-Magyarországi Egyetem, gyászol az Erdőmérnöki Kar, gyászolnak tanárai és hallgatói, gyászol a magyar erdésztársadalom. A téli fagyban ridegen kopognak a partecédula visszavonhatatlan hírt adó szavai Prof.Dr.h.c.Dr. Magyar János rubin okleveles erdőmérnök, egyetemi tanár, akadémikus az egykori Erdőmérnöki Főiskola igazgatója, majd az Erdészeti és Faipari Egyetem rektorhelyettese, az Erdőmérnöki Kar Erdőrendezéstani Tanszékének vezetője, több magas kitüntetés és elismerés tulajdonosa, 2006. január 17-én, életének 95. évében elhunyt.

Matuzsálemi életkort megélt professzorunk több mint negyed százada véglegesen nyugállományba vonult, így csak az idősebb korosztálynak adatott meg, hogy hallgathatták Őt, vagy munkatársának nevezhették magukat. Csaknem egy teljes évszázadot átívelő élete jól felépített, céltudatos, elhivatottsággal megélt élettörténet.

Magyar János Csomádon született 1911. október 14-én. Gyermekéveit Acsán, majd Aszódon töltötte, így elemi iskolai tanulmányait, majd a gimnázium nyolc osztályát az aszódi Petőfi Sándor Reálgimnáziumban végezte.

Érettségi bizonyítvánnyal a kezében a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Főiskolára, Sopronba iratkozott. Élete ekkor - 1930. október 5-én, azaz 75 éve - forrott össze egyszer és mindenkorra a soproni Alma Materrel. 1934. november 19-én kapta kézhez erdőmérnöki oklevelét, aminek birtokában szakmai praxisát 1935. január 30-án báró Waldbott Kelemen erdőhorváti erdőgondnokságán kezdte meg, mint uradalmi segéderdőmérnök.

1936-ban lépett állami hivatalba, ahol összesen 46 évet töltött el a köz szolgálatában. Első állami munkahelye is Alma Materhez vonzotta, hiszen 1940-ig az Erdőrendezéstani Tanszék, illetve az Állami Erdészeti Kutatóintézet havidíjas erdőmérnöke, majd erdőgyakornoka lett. 1940-től 1952-ig valóban főhatósági munkaköröket töltött be, ahol egyre magasabbra jutott a ranglétrán. Előbb az Állami és Koronauradalmi Erdőigazgatóság Erdőrendezőségén lett segéderdőmérnök, ahonnan egy év után a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Főosztálya Üzemrendezési Osztályára került, s 5 év alatt a főerdőmérnökségig jutott. A háborút követően az újonnan létesített Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek Központi Igazgatóságán állami főmérnöknek, az Erdőbirtokpolitikai Főosztály vezetőjének nevezték ki. A folyamatos kormányzati átszervezések miatt másmás nevű erdészeti főhatóságnál mindig szakmai vezetői beosztásokat töltött be. Vezette az Erdőközpont Erdőrendezési és Erdőtelepítési Főosztályát, majd az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumában az Erdőtervezési Osztályt. E munkája során tanulmányt készített a magyar erdőgazdálkodás helyzetéről a párizsi béketárgyalásokra, a magyar magánerdők állami tulajdonba vétele után kimunkálta az ország egész területére az erdőigazgatósági, illetve erdőgondnoksági beosztást és az országfásítás helységhatáros kerettervét. Életre hívott 11 állami erdőrendezőséget.

Széleskörű tapasztalatait értékelték és használták fel akkor is, amikor 1952-ben az Erdészeti Tudományos Intézet igazgatójává nevezték ki. Ezen idő alatt életre keltett 2 erdészeti kísérleti állomást és 4 újat szervezett. Fellendítette a nyárfakutatást, és szorgalmazta a kutatások eredményeinek rendszeres publikálását.

Vezetői és kutatásszervezési eredményeinek elismeréseként hívták meg és nevezték ki 1954. március 16-i hatállyal tanszékvezető egyetemi tanárnak az Erdőmérnöki Főiskola Erdőrendezéstani Tanszékére, hogy harmadszor, immár végérvényesen összekösse a főiskolával, Sopronnal, velünk az életét.

További pályáját a történelem formálta. Az 1956-os forradalom bukása, tanárai és hallgatói nagy részének kényszerű emigrálása után, az intézményért felelős kormányzati szervek Magyar János professzort bízták meg a főiskola vezetésével, aki minden elvárásnak - meggyőződése szerint - maradéktalanul eleget tett. Megindult az oktatás, megkezdődött a Faipari Mérnöki Kar szervezése, s a felkészülés az erdészeti felsőoktatás 150 éves jubileumi ünnepségeire. Igazgatóként 1958. szeptember 5-én, az évfordulós tanévnyitón vetette fel először, hogy az Erdészeti Főiskolának (vele együtt az Állatorvosi Főiskolának, valamint a Kertészeti és Szőlészeti Főiskolának) a Kormánytól nevében is meg kell kapnia - az addig is gyakorolt jogkörök mellé - az egyetemi címet. Intézményünk 1962-ben kapta meg az Erdészeti és Faipari Egyetem nevet és rangot, s az új egyetemnek Magyar János lett a tudományos rektorhelyettese. Vezetőként oroszlánrészt vállalt az erdészeti felsőoktatás egységes nyolc-, kilenc-, majd tízszemeszteres tanterveinek kidolgozásában és a Faipari Mérnöki Kar alapításában. A későbbiekben a Tanszéki oktató-nevelő és tudományos munkájának élt, s a tanszékvezetőségen kívül már nem töltött be magasabb vezetői pozíciót.

Mivel tanszékvezetői és oktatói munkáját 1976-ban zárta le, még részesülhettem abban a szerencsében, hogy az erdőrendezést Nála hallgattam. Előadásai mindig céltudatosak, szakmailag kidolgozottak, világosak voltak, megjelenésével együtt igazi professzor volt. Tanítványai tisztelték, teljesítményét elismerték, segítőkészségét méltányolták.

Soproni professzorságára nagyon büszke volt, hányszor hallottuk Tőle, már idős akadémikusként: „Én mindenekelőtt soproni professzor vagyok, s csak azután minden más."

Ezt a ragaszkodást méltányoljuk és tiszteljük meg azzal, hogy ősi selmeci-soproni hagyományaink szerint az Alma Mater aulájában veszünk Tőle végső búcsút - amelyet végakaratában is kért -, s kísérjük menetben hamvait - a klopacska fájdalmas, a megmásíthatatlan valóságot kopogó hangjai mellett - az egyetem kapujáig.

Kedves Professzor Úr!

Amikor most mi, a kései utódok - az egyetem valamennyi polgára nevében - búcsúzunk Tőled, köszönjük mindazt, amit segítségként kaptunk, ígérjük, a jövőben is ahhoz méltó módon cselekszünk.

János Bátyám!

A Sopron környéki vadászok, vadász tanítványaid nevében is búcsúzom Tőled. Adja meg neked a Mindenható az örök vadászmezőkön mindazt, amiben itt földi pályádon nem volt részed, s vigyed tisztelgő, ifjú vadászaink búcsú díszlövéseinek hangjait Magaddal, amikor elhagyod az Alma Mater falait!

Professzor Úr, János Bátyánk!

Jó Szerencsét, Isten Veled, Nyugodj Békében!

Prof. Dr. Faragó Sándor
rektor

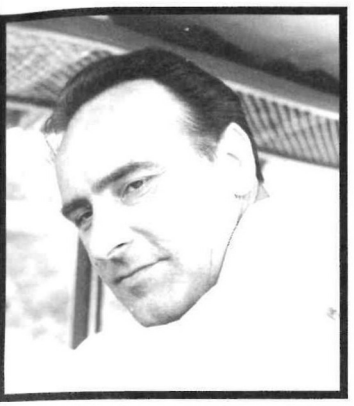

Végleg elment Fittipaldi (1937 - 2006)

Tisztelt Gyászoló Közönség, Kedves Egybegyűltek!

Búcsúzni jöttünk, ami mindig nehéz...

Különösen akkor, amikor 43 évi személyes ismeretség és - büszkén mondhatom - barátság után az egyetem egyik legrégebbi hű munkatársától, egy igaz kollégától kell immár végső búcsút vennünk.

Kedves Jóska!

1962-2001 között, mint autóbuszvezető, majd rektori gépkocsivezető, 39 és fél éven át szolgáltad az egyetemet. Munkádat mindig példásan és nagy odaadással végezted. Szó szerint teljesítetted szakmád nehezen kiérdemelhető kulcsszavát: balesetmentesen.

Az évtizedek során több ezer hallgatót vittél gyakorlatokra, bel- és külföldi tanulmányutakra, kulturális rendezvényekre, hazai és külföldi kosárlabdameccsekre, bejárva Európát, egészen a távoli Spanyolországig, amikor nem csak szállítottad, hanem szinte menedzselted is a csapatot.

Autószerelői tudásoddal - ha kellett (és régebben bizony sokszor kellett) -, az út közben adódó szerelési feladatokat, mindig megoldottad.

A hallgatók is nagyon megszerették vezetői képességeid, végtelen jóindulatod, segítőkészséged és türelmed. Szeretetük és elismerésük jeleként kaptad tőlük a „Fittipaldi" nevet és többször tiszteltek meg díszkorsóval is. Egy-egy tanulmányúton meglepve tapasztaltuk, hogy az üzemi kollegák (volt hallgatóink) sokszor nagyobb lelkesedéssel köszöntöttek téged, mint minket.

Szakszervezeti, vöröskeresztes, illetve nyugdíjas kirándulások lelkes programszervezője voltál, és gépkocsivezetőként sok apró figyelmességgel, ötlettel járultál hozzá, az utak sikeréhez.

Oktatótársaink szeretetét, munkatársaid tiszteletét közvetlenségeddel, megbízhatóságoddal, segítőkészségeddel és örök derűddel vívtad ki.

Ennek egyik fontos titka volt, hogy soha, senkivel kapcsolatban nem intrikáltál.

Továbbképezvén magad, nemzetközi autóbuszvezetői vizsgát, majd gépjármű ügyintézői szakvizsgát is tettél. Ha kellett, felváltva vezettél autóbuszt és személygépkocsit.

1995-től 2001 júniusáig - nyugállományba vonulásodig - rektori gépkocsivezetőként szolgáltad az egyetemet.

Munkád elismeréseként számos alkalommal részesültél jutalomban:

1988-ban rektori dicsérettel, 2001-ben az Oktatási Miniszter Elismerő Oklevelével, majd pedagógus napon, az egyetem kiváló dolgozója kitüntetéssel ismerték el kiemelkedő tevékenységedet.

A kitüntetésekre való felterjesztés alkalmával személyedet, az egyetem akkori rektora az önzetlenség, a megbízhatóság és a becsületes munkavégzés példaképének nevezte.

Örökifjúnak láttunk és tartottunk, ezért is olyan nehéz a búcsúzás.

Erdész és faiparos generációk emlékeznek rád szeretettel és őriznek meg emlékezetükben.

Isten veled drága barátunk! Jó szerencsét!

(Dr. Szabadhegyi Győző búcsúbeszéde)

Bulkai Gábor

Egyszer elmegyek...

Egyszer elmegyek, s mindent itt hagyok
Egyszer elmegyek s jöttömet majd szelíden jelzik a csillagok.
Megérkeztem!!! Itt vagyok...
Egyszer elmegyek ,s a földi lét majd csak álom marad,
Szépíti a boldog emlék, s majd elsímul szívemben sok harag,
A földi lét csak álom marad....
Apámmal találkozom, s boldogan beszélek majd vele
S a földöntúli létben csak a szeretetnek lesz helye,
Majd boldogan beszélek vele...
Egyszer, ha majd a csillagok hívnak,
Egyszer majd vége lesz minden földi kínnak.
Lesz fent egy ország, melyben én is hiszek,
S talán lesz ott nekem is egy hely, hova csak szeretetet viszek.
S majd ha elmegyek, s minden itt hagyok,
Szelíden kacsintanak a csillagok,
Így üzenem: megérkeztem... itt vagyok!!!

Múlik az idő...

Elment egy év,
S összegyűlt sok emlék,
Mely húzza most szívem,
S önmagához híven,
Kedvemre édes-bús hangulatot fest.
S elcsuklik a hang, beleremeg a test.
Vége!!!.....
S Te is nézel az égre.
Várod, hogy ismét: legyen!!!
Hogy múltad, egy percre ismét legyen jelen.
De hiába várod, az idő most talán keserű,
S csak szívedben lehet újra derű...
...ha Te is akarod!
S majd ha munkától fáj a karod,
megérted.....
AZ IDŐ NEM ELLENED VOLT, HANEM ÉRTED.

Fás-szív:

Szívem körött - idővel - vastag lett a kéreg.
Vigyázz rám, ne sérts meg kérlek!!
De mégis: Vésd kérgembe neved s rajzolj köré szívet
S ígérem, örök emlékként őrzöm e mívet.
S majdan, ha emlékezni támad kedved,
A kérges szívben megtalálod neved.
S idővel miként a kéreg is nő a szeretet,
Melyek táplálják ágaimat, s az emberi ereket
De ne sírj, ha emléked majdan rönkben látod,
Mosolyogj, mert volt egy igaz barátod!!!

MŰVÉSZETI PÁLYÁZAT

A Magyar Kultúra Napja tiszteletére a Kommunikációs Iroda pályázatot hirdetetett a hallgatók körében.

Bármilyen művészi megnyilvánulással lehetett nevezni, de a jelentkezők mindössze két kategóriát részesítettek előnyben.

A szakmai zsűri - Dr.Winkler András, Dr.Albert Levente, Dr.Bácsatyai László professzorok, akik rendszeresen írnak verseket, Mészáros György festőművész, egyetemi docens és Sarkady Sándor költő, aki a zsűri elnöke volt -, az alkotásokat értékelte és rangsorolta.

Vers és próza kategóriában:

I. helyezett Mészáros Ágnes a Közgazdaságtudományi Kar hallgatója

II. helyezett Németh Zsolt a Benedek Elek Pedagógiai Főiskolai Kar hallgatója

III. helyezett Bulkai Gábor a Faipari Mérnöki Kar hallgatója

Dícsérteben részesült Vas Annamária a Faipari Mérnöki Kar hallgatója

Képzőművészet kategóriában:

I. helyezett Imrik Erika az FMK Alkalmazott Művészeti Intézetének hallgatója

II. helyezett Kovácsvölgyi Gábor a Faipari Mérnöki Kar hallgatója

Mészáros Ágnes

Vonaton

Tompa kattogás itt az élet.
Mandarin szagú Gaugain képet
Skiccel a horizontra a napkorong,
A sínek hangja halk dorong
Ami kántál és regöl,
Táplál, vagy megöl.

Karfámra könyököltetlek képzeletben,
Száradó őszi lomb leszek szép szemedben,
Rozsda fogta szökött árnyék,
Ami nem tágít, vár még
Valamit.

De a sín csak regöl és kántál,
Nem kísér más, csak a málhám,
És Tahiti
Citrus illata.
Nem jutok haza.

Érted, Hozzád, Neked

Vonómon hegedűm Neked húztam,
a húrok Neked pengettek dalt kezemen.
Télidőben szánommal elébed csúsztam,
s még bojtom sapkája is Rád nevetett.
Hozzád szaladt velem az út,
bármerre mentem.
Arcod tükrözte a kút,
bármikor belestem.
Érted bújt tollam ujjaim közé,
Érted burkolta lelkem rímek mögé.
Versem melléd állított a térre.
Talán még emlékszel a képre:
zsebedből gyűrű került,
az égre száz szikra terült,
a szavak mindent elmondtak helyettünk,
és mi minden mulandót eltemettünk.

Hullámok között

Felültünk egy kósza hullám nyergébe,
És a mélybe vágtattunk vele.
Bámultunk halat, meg sünt elvétve.
A Napba egy vulkánt láttunk bele.

Dübörgött hátunkban a tenger,
Homokágy fogta hasunk.
Háború dúlt: sok ősi fegyver
Indított bennünk rohamot.

Ütközetünk végül a só nyerte el,
Nem lett tied a kezem.
Kérted bár, és adtam is volna,
Csak a tenger okvetetlenkedett.

Tán most is a habokban állunk:
Két sóbálvány, szerelemgyerek.
Így ez a vers soha nem is volt.
Ez a sor meg sem született.

Emléked

Körbeállnak és kuncognak a percek.
Egy porszem a villanykörtére tapad:
A forró csóktól égve serceg.
Fülemben táncot járnak a szavak,
Miket még tegnap ejtettél elém.

Tudom, nem láttad, de mindet összeszedtem,
Gondosan rejtettem el foltos kabátzsebemben,
Hogy egyszer menedékem legyenek!

Olyan vagy, mint a kenyér!
Emléked minden apró
Morzsáját keresném
De csak az a néhány odavetett szó
Maradt!
Mégis tőlük repednek, s dőlnek
A panel-falak!
Virágzik a szürke kő,
Kelyhéből arcod nő elő,
És elsuttogod újra és újra
A múltnak hangjait.

Németh Zsolt

Boldog óévet

Boldog óévet!? Ellentmondás ezért nevetsz lehet,
de szívből jött, mert mögöttünk 365 menet -
Felvérteződve éves küzdelmek rutinjával,
kezemet nyújtom a magasba pálmaággal!

Újra elmondhatom, mit eddig, s eztán is:
a világban nem csalódhatom, a csillogás hamis!
Elfeledett, fénytelen évek - végtelen menet! -
takarják az évezredekben megkövült lényeget!

A jövő

Születtünk a szebb jövőbe!
Élünk, s nincs nyugtunk tőle.
Áhító és ámító tudorok
bűvölik, s kémlelik az atomot.

Születtünk egy szebb jövőbe!
Elmúltaknak most van böjtje,
gesztenyénket kikapartuk,
de markunkat most is tartjuk!

Születtünk tán szebb jövőbe?
Hogy szép, nem érzed még te se!
Emberi szót várunk titkon,
áthatoljon pénzzörejes szitkon!

Állj meg!

Állj meg egy percre,
rakj kezet a kézre,
légy gyermek, csodát váró,
légy a konok prófétáló!

Állj meg és sírjál,
s nevess ha fáj már,
légy névtelen, a senki,
légy a bujdosó zseni!

Állj meg és tűnj el,
nehogy lehess bűnjel,
légy koldus fillért rázó,
s király véle parolázó!

Ékszerek

Ékszereid csillognak, megvakítanak,
éveid visszfénye tükröződik rajta,
én bámulom ahogy veled lélegeznek,
de pucérra vetkőztetlek, hogy értselek!

Ékszered szorít, már észre sem veszed,
arany abroncs, ezüst kötelék fékez le!
Önmagad próbálsz lenni vele és általa,
ám fémre fagy a lélek mosolygó sóhaja!

A küszöbön túl

Gyarló vágyainkkal fekszünk,
Álmainkkal átszőtt kerevetre,
Túlhajszoltan rezzen lelkünk,
Mert vágyunk a szeretetre!

A küszöbön túl zajáradat -
Ontja a világ tévtanait,
Acéltüdők üvöltik túl hangunkat,
S messzi erdők fásult hangjait.

Nem kevés

Kevés vagyok, másnak néha túl sok,
ha többet adok, érzem gyakorta nem kellek,
magamba nézek hát, hogy elég lehessek!

Kevés vagyok, de megillet az örökrész!
Rész abból, miből sokan kapnak, vesznek,
s alkotója megszerkesztett Teremtő egésznek!

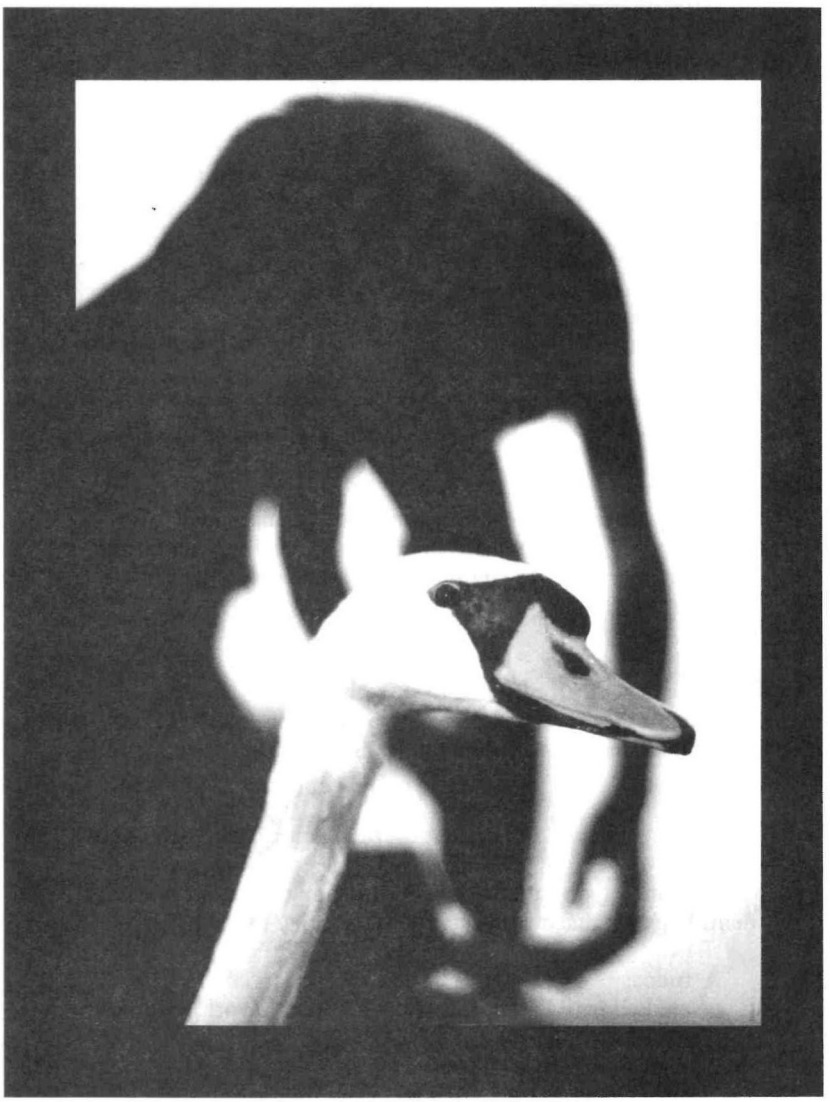

Kovácsvölgyi Gábor: Árnyak

GDP- GREAT DOMESTIC PROFESSORS NO. 2.

A GDP az egyetemi előadások élvezhetőségi szintjének mutatója, vagyis ez a rovat pompás hazai tanáraink élvezetes és színes előadásainak kíván vidám emlékművet állítani. Kérjük tehát az oktatói kar tagjait, minél több frappáns mondással járuljanak hozzá a GDP mutató emelkedéséhez!

Második válogatásunk a retro jegyében született, a Közgazdaságtudományi Kar végzős évfolyamának még zsenge egyetemista szemesztereit idézi fel. Államvizsga felé közeledve, a szakdolgozatírás, nyelvvizsgák, vizsgák, álláskeresés közepette jó kicsit visszasüppedni abba az időbe, amikor még „kicsik" voltunk, és nem hittük, hogy van élet a matek, a vállalat, vagy épp a számvitel szigorlaton túl.

Már gondosan bedobozolt, kissé megviselt és megfakult jegyzetekből ástuk elő az aranyat érő idézeteket. Reméljük, hogy a rovat életben maradását Ti is segítitek hasonló gyűjteményekkel! Az angelf@freemail.hu címen várjuk ezeket.

Hétfő reggel az F14-ben:
„Ha egy szorzatot osztok egy számmal, akkor mindkét tényezőt leosztom a számmal, ugye? Nem egészen. Még jó, hogy nem mindenki bólogatott!"
(Dr. Horváth Jenő)

Koncentrációs problémák statisztika órán:
„Csendben legyenek már! Segítsenek számolni!"
„Nem jó, nem jó! Nem jó!!! Ez van, ha nincs jegyzetem, Basszuskulcs! Az y teljesen kimaradt!" (Dr. Závoti József)
„Én diszkóba se voltam, mégis olyan zavarodott vagyok!" (Kövesháziné Petrikovics Erika)

Matek gyakorlaton:
„Kié ez a ceruza? Ezzel írtam a táblára?"
„Mit mondtunk? Nem tudom, de jó volt!"
(Végh Attila)

Számvitel előadáson:
„Ja, hogy ott marad egy?! Akkor ki rontotta el? Én." (Dr. Lett Béla)

Amikor a tanárból előtör a táplálkozási tanácsadó:
„Nem kell a savanyú fickós bor, meg néhány szalámi termék sem, mert nagy zsírmundzsók vannak benne." (Dr. Juhász Lajos)

A filozófus:
„Most vagyunk a jelenben." (Ligeti Zsombor)
„Nem érkezhet a szánkózó abba a pontba, mert ott nincs pont. Elsüllyedne a végtelenben!" (Végh Attila)

A költő:
„Ezt a szabályt mindig árgus fülekkel nézték." (Dr. Lett Béla)
„Valami olyan süteménynév van, hogy hamvas háztető, nem? Vagy ezt máshol olvastam?" (Dr. Szalay László)

A tudós:
„Nem kell írni! Ezt most találom ki!" (Dr. Závoti József)

A tanár is volt diák:
„Nem volt halál ötös átlagom...csak ötödéven, mikor egy tantárgy volt." (Végh Attila)

Néhány jó tanács:
„Legközelebb a hátsó két sorba ne merjen ülni senki! Nem tesz jót az erkölcseiknek! (Dr. Égető Emese)
„Lehet vele próbálkozni, csak nem a dolgozatban!" (Dr. Juhász Lajos)
„A játékelméletről lesz szó, ami csak a nevében játék, egyébként véresen komolyan kell venni!" (Dr. Závoti József)
„Ezt nagyjából kell tudniuk betéve!" (Tóthné Szabó Erzsébet)

Így írnak ők:
„Lehet olvasni? Jé, ezt lehet! Azt hittem, csúnyábban írok!" (Dr. Lett Béla)
„Ez egy görög ró betű...legalábbis az én olvasatomban." (Dr. Závoti József)

A valószínűség számítás csodás rejtelmei:
„Most figyeljenek! A hat az eggyel kevesebb, mint a hét, és erre vonatkozik egy tétel."
„Korlátos is, mert le tudom fedni egy ... tehénlepénnyel."
„Nézzük ezt a bikinialsószerű tartományt!" (Dr. Szalay László)

Nagy igazságok:
„Nehéz a nem idővel rendelkező grafikonba beépíteni az időt."
„Ez az elmaradás csak látszólagos, de elég jól látszik." (Ligeti Zsombor)
„A politikus ott is ígér, ahol nincs is folyó."
„Azok jártak jól, akik nem jöttek el." (Horváth Csanád)

Végezetül használati utasítás az államvizsgához, illetve egyéb hasonszőrű megmérettetésekhez:
„Rosszabb esetben ott üldögélsz, és várod, hogy történjen valami." (Végh Attila)

Mészáros Ágnes

Hajnalodik

Hajnalodik, várom a reményt.
Ilyenkor szokott a vállamra szállni szelíden,
Onnan lassan a szívembe libben,
Fészket rak, és ott marad velem.

Hajnalodik, a fény rajzolgatja az arcod.
Aludj még, ne ébredj, pihenj!
Ha majd a remény dalát meghallom,
Felköltelek, s kinyitom a szívem.

Albert Levente

SZIPORKÁK AGRÁRGAZDASÁGTANBÓL

A munkaerőről:

- A munkaerő lehet potenciális, vagy tényleges. A potenciális az, aki otthon ül és nem is akar dolgozni.
- A munka lehet fehér, vagy fekete.
- A munkások: fehér gallérosok, a szellemi tevékenységet végzők.
- A munkaerő egyik fő tulajdonsága, hogy nem képes megújulni.
- A munkaerő leggyakrabban helyhezkötött, de ma már vannak ingázók is.
- Munkaerő: a munkaképes lakosság munkavégzésre képes hányada.
- Munkaerő: szükség van rá, gazdaságosabb.
- Munkanélküliek csoportosítása:
  - önkéntes munkanélküli;
  - vállalna munkát, de nem kap.

A termőföldről:

- Természeti erőforrás, melyen elsődleges. Illetve iker termékeket termelhetünk.
- A szántóföldön történik az árútermelés, a gépi munka.
- A termőföld nagyban meghatározza a mezőgazdasági munka minőségét és hogy milyen ágazatban folyik a termelés.
- A termőföld az egyik legfontosabb erőforrás a mezőgazdaság számára, hiszen elsősorban a föld minősége határozza meg a termék minőségét.
- Egyes gazdasági folyamatok (mint pl. mezőgazdasági termelés) elengedhetetlen feltétele a termőföld (közvetlenül hat).
- A termőföld input erőforrás. A termőföldre történő befektetés hozza a gazdaság hasznát.
- A termőföld jellemzői: éghajlati viszonyok, hőmérséklet, talajtípus, csapadék.

Milyen célokra használták fel a kárpótlási jegyeket?

-Kizárólag pénzszerű használatra, hogy ne kelljen Kp-ét adni a magánszemélyek számára.

- Infláció: értékcsökkenés, pénzromlás.

- GDP: adott évben, adott országba befolyó, pontosabban beáramló összes termék és bevételi forrás.

- Melyek az eszközhatékonyság mutatói?

- amortizáció;
- bevétel;
- kihasználtság.

Mi az eszközhatékonyság?

- megfelelő eszközök mellett jöhet létre a megfelelő termelés. Adott termelési eszközre mennyi bevétel jut.
- azt mutatja meg, hogy az eszközök teljes kihasználásával mennyire hatékony a termelés.

Mit ért a föld termőképességén?

- A föld természetes erőforrás. Ha nem nyúlunk bele a termőképességébe, akkor is képes egy bizonyos szintű terméshozamot hozni.
- A természetes erőforrások közé tartozik, ezért nem áll rendelkezésünkre korlátlan mennyiségben.
- Megmutatja, mekkora a fedezeti összeg jövedelem és termelőképesség.
- Eredendően termőképes = helyhez kötött. A termeléshez elemi erő, ami örökérvényű, de külső beavatkozással fokozható.
- A termőföld jellemzői: nagysága, elhelyezkedése, talajminőségi vizsgálatok.

A munkaerő a legfontosabb erőforrás. A munkaerő képessége jelentősen befolyásolja a termelés színvonalát. A munkaerőt szükség esetén a munkahelyéhez lehet szállítani. A munkaerő képzetlensége és túlképzettsége egyaránt kedvezőtlen. Legtöbbször a megfelelő képzettség hiánya miatt alakul ki munkaerőhiány.

Összegyűjtötte: Dr. Tenk Antal
és Vincze Judit

Mészáros Ágnes grafikája

FARSANGI FÁNKPARÁDÉ

Bécsi apácafánk

Hozzávalók (kb. 20 darabhoz): 27 dkg méz, 2 száraz zsemle, 6 dkg mandula, 1 kiskanál fahéj, 3 szem őrölt szegfűszeg, 1 narancs reszelt héja, 1 citrom reszelt héja, 25 dkg finomliszt, 0,25 dl tejszín, 3 tojássárgája, 1 tojás.

7 dkg mézet felmelegítünk, hozzáadjuk a finomra darált zsemlemorzsát, az őrölt mandulát, fahéjat és szegfűszeget, a narancs és a citrom héját. Mikor kihűlt, mogyoró nagyságú golyókká formázzuk. A 20 dkg mézből, a 3 tojássárgájából, a lisztből és a tejszínből nem túl kemény tésztát gyúrunk. Késfok vastagságúra nyújtjuk, majd a felét kirakjuk a golyócskákkal. A felvert tojással megkenjük, majd betakarjuk a tészta másik felével. A golyócskák körül benyomkodjuk a tésztát, majd kiszaggatjuk. Vékonyan kivajazott sütőlapra rakjuk és közepes hőfokon kb. 25 perc alatt világosra sütjük.

Húsos fánk

Hozzávalók: 40 dkg liszt, 2 egész tojás, 2 dkg élesztő, tej, só.

A töltelékhez: 30 dkg darált hús, egy kis fej hagyma, 2 evőkanál zsír v. olaj, só, bors.

A fánkhoz valókból kelt tésztát készítünk, cukrot nem teszünk bele, inkább jobban megsózzuk. Meleg helyen kelni hagyjuk. Közben a darált húst kevés hagymás zsíron megpirítjuk, sóval, törött borssal ízesítjük és kevés vízzel puhára pároljuk. (Még finomabb, ha 10 dkg gombát is együtt párolunk vele). Mikor a hús megpuhult, kihűlt, eldolgozunk benne egy nyers tojást. A megkelt tésztát félujjnyi vastagra kinyújtjuk, fánkokat szaggatunk belőle, s azokat megtöltjük a húsos masszával úgy, hogy a kerek tésztalap egyik oldalára halmozzuk a tölteléket, s a tészta másik felét ráhajtjuk, a széleket jól összenyomkodjuk. Forró zsiradékban kisütjük, tejföllel tálaljuk.

Olcsó fánk

1 dl tejjel, 2 dkg porcukorral, 3 dkg élesztővel, 2 dkg lisztel kovászt készítünk és megkelesztjük. Ha megkelt, hozzáadunk 40 dkg lisztet, 2 dl tejet, 3 tojássárgáját, kis rumot (vagy aromát), sót, 5 dkg porcukrot és 5 dkg olvasztott margarint. A tésztát jól kikeverjük és megkelesztjük. A deszkát, amin dolgozunk, jól meglisztezzük, a megkelt tésztát rátesszük és kisodorjuk. A fele tésztára előzőleg elkészített vanília- vagy csokoládépudingból krémet készítünk és kiskanállal halmokat rakunk a kelt tészta felére, másik felét ráborítjuk és kiszaggatjuk pogácsaszaggatóval. Még 20 percig kelesztjük - ne tovább, mert csak így lesz szép szalagos. Forró olajban kisütjük. A fánkokat a deszkán levő felükkel tesszük a zsiradékba. Krém helyett lekvárt is használhatunk.

Rózsafánk

Hozzávalók: 25 dkg liszt, 5 dkg porcukor, csipet só, 2 egész tojás, 2 tojássárgája, 2 evőkanál tejföl. Összegyúrjuk, pihentetjük. Fánkszaggatóval kiszaggatjuk, 5 darabot egymásra teszünk, a széleit bevagdaljuk, a közepét ujjunkkal benyomjuk. Olajban mindkét oldalát átsütjük.

Metélt fánk

50 dkg lisztből, 1 egész tojásból és 2 tojássárgájából metéltnek való tésztát gyúrunk. Szélesmetéltre vágjuk fel és 1 l forró tejben addig főzzük, míg a tej egészen elfő. Közben hozzáadunk 10 dkg darált mandulát, 10 dkg cukrot, 1 csomag vaníliás cukrot. Ha kész, kevés vajjal összekeverjük, meglisztezett deszkára borítjuk, pogácsaszaggatóval kis fánkokat szaggatunk. Tojásba, morzsába forgatjuk, forró zsiradékban kisütjük, vaníliás cukorral meghintve tálaljuk.

Császárfánk

20 dkg vajat, 35 dkg lisztet, fél csomag sütőport jól összedolgozunk, azután 15 dkg héjazott őrölt mandulát, 2 csomag vaníliás cukrot, 2 tojást és 2 evőkanál rumot adunk hozzá, majd tejjel összegyúrjuk. Vékonyra nyújtjuk és nagyobb pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk. Sütés után a kihűlt korongokból kettőt-kettőt baracklekvárral összeragasztunk, majd olvasztott csokoládéval vonjuk be.

Gesztenyés fánk

Hozzávalók 4 személyre: 2 dl víz, 5 dkg vaj, 2 dl liszt, 3 tojássárgája, a sütéshez olaj.

A töltelékhez: 20 dkg gesztenyemassza, 3 cl rum, 2 dl tejszínhab.

A díszítéshez: 5 dkg csokoládé, 1 dkg cukor, 5 dkg vaj, 2 evőkanál tej.

A vizet a vajjal felforraljuk, egyszerre hozzáadjuk a lisztet és kevergetve addig főzzük, míg a tészta el nem válik az edény falától. Ha kihűlt, egyenként beledolgozzuk a tojások sárgáját. Felmelegített olajba két kanál segítségével beleszaggatjuk a fánkokat, fedő alatt sütjük, míg felfúvódnak, aztán fedő nélkül, míg szép aranysárgák nem lesznek, majd lecsepegtetjük.

A töltelékhez a gesztenyemasszát a rummal kikeverjük, lazítjuk tejszínhabbal, habzsákba töltjük és a fánkok alját kilyukasztva beletöltjük a tölteléket.

A csokoládét, a cukrot, a tejet és a vajat vízgőzön felolvasztjuk, ezzel locsoljuk meg tálaláskor a fánkokat.

Tejfölös fánk

Hozzávalók: 3 dl tejföl, 8 db tojás, 2 dkg élesztő, 2 dkg porcukor, só, 2 dl tej, 70 dkg liszt, a sütéshez olaj.

Az élesztőt a langyos tejben kevés liszttel és cukorral elkeverjük, a tejfölt mély tálba tesszük, hozzáadjuk a tojások sárgáját, a cukrot, kevés sót, majd a lisztet és beleöntjük az élesztős tejet. Jól összedolgozzuk, amíg elválik a fakanáltól. Langyos helyen kb. 30 percig kelesztjük. Vastagra kinyújtjuk, fánkszaggatóval kiszúrjuk, majd 10-15 percig kelni hagyjuk. Nem túl forró olajban első oldalát fedő alatt, majd megfordítás után fedő nélkül sütjük.

Csigaropogós

Hozzávalók a tésztához: 25 dkg finomliszt, Rama margarin, 1 dl tej, 1-1 mokkáskanál só és sütőpor.

A töltelékhez: Rama margarin, 15 dkg reszelt Pannónia sajt, 1-1 mokkáskanál só és pirospaprika.

A tésztához valókat összegyúrjuk és három cipóba osztjuk. A töltelék hozzávalóit alaposan kikeverjük. A három tésztacipót külön-külön hosszú, vékony téglalappá nyújtjuk és a töltelékkel megkenjük. Egyenként szorosan összegöngyöljük, mindegyiket alufóliába csomagoljuk és legalább egy napra jégbe hűtjük. Másnap a fóliából kibontva 0,5 cm vastag szeletekre vágjuk és a csigákat a lapjukkal lisztezett sütőlemezre fektetjük. A forró sütőben világosra sütjük (sosem sötétre, nehogy a sajt megkeseredjék).

Workshopron 2006.

performansz csoport

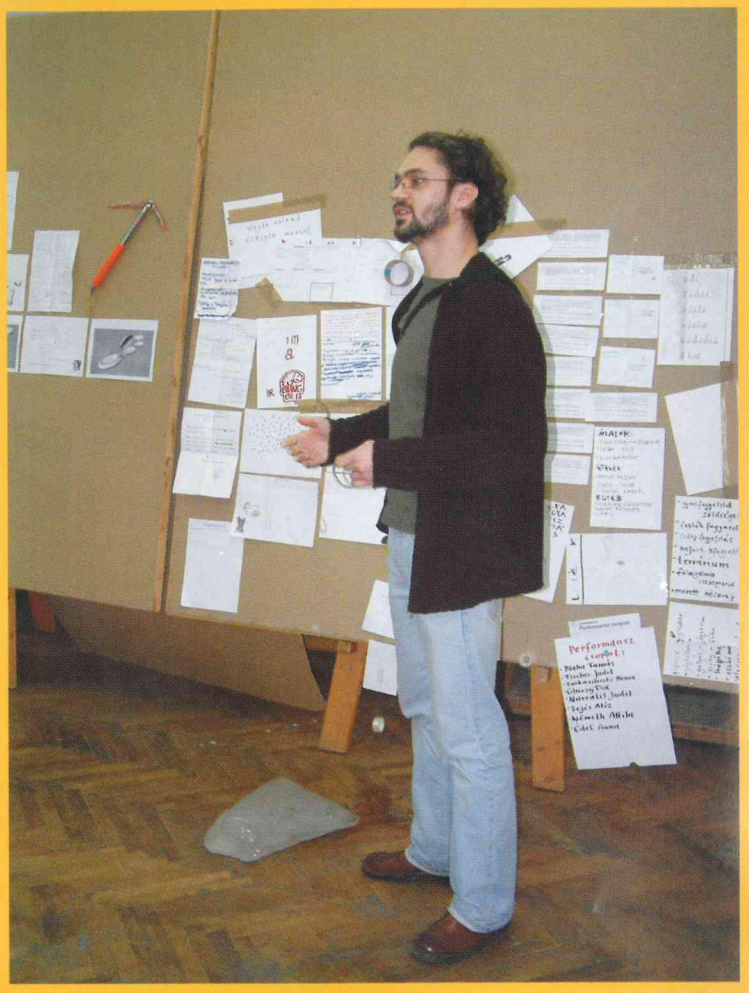

játszótér csoport

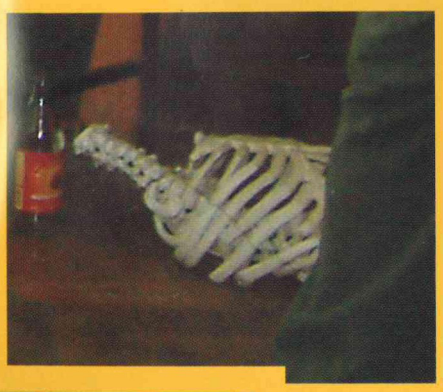

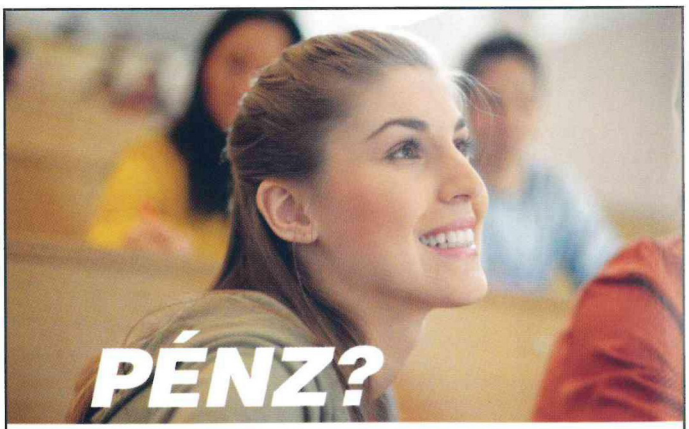

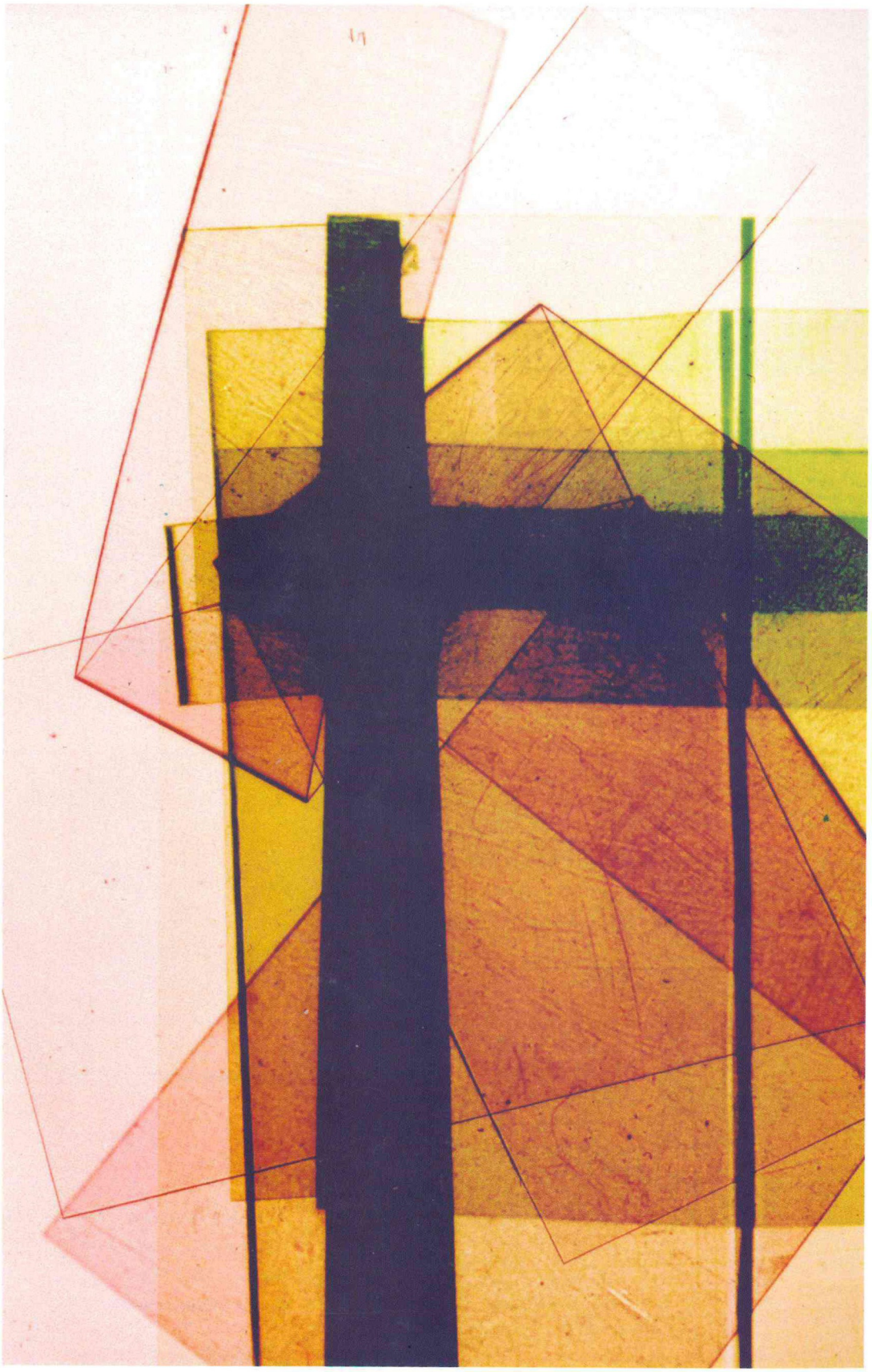

Imrik Erika: fotogram